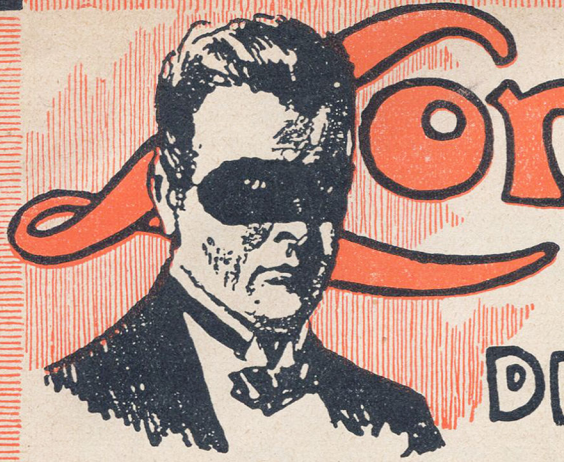

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 993

DE WERELDVERDELGER.

20 cent

Met de rechterhand sleurde hij iets met zich mee.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.
UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46. GENT.

NIEUWE SERIE

De Wereldverdelger.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**10 mooie Jeugdboeken
voor een Riks!
Zie bladzijde 32.**

HOOFDSTUK I.

DE GROENE DOOD.

In het groote, oude huis kraakte ergens een deur, maar zoo zachtjes, dat het geluid niet eens in staat was, een paar kleine muizen te verjagen, die in een rustig hoekje vreedzaam aan een korstje kaas knabbelden.

Toen werd het weer volkomen stil, en de bewoners van het huis bleven voortslopen.

Achter dat huis bevond zich een, — althans voor Londen — vrij groote tuin, donker als de nacht zelve, die zich over zijn zware, oude boomen had gespreid, en het was een kleine deur, op dezen tuin uitkomende die daar zoo-even dat bijna onmerkbaar krakende geluid had gemaakt.

Zachtjes schommelde de doorgeknijpte alarmdraad heen en weer tegen den gewitten muur.

Twee mannen waren zooeven binnengegaan, de achterste van hen sloot heel behoedzaam de deur weer.

Toen zonk een stilte neer, die bijna angst-aanjagend was, voor lieden met minder sterke zenuwen dan die twee nachtelijke indringers wel moesten hebben.

Want zij waren hier in het oude koopmanshuis van Mijnheer Ralph Castor en een niet al te vadsig krantenlezer kon weten, uit de dagbladberichten dienaangaande, dat zijn huis niet alleen stevig verdedigd was tegen nachtelijke bezoekers maar, dat hij nog geen drie maanden geleden met eigen hand en een sigaret in den mondhoek een lid van het inklimmende gilde met een goed gericht revolvershot het levenslicht had uitgeblazen, en van die daad later in de getuigenbank schouderophalend verslag deed, zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken.

Er behoorde dus ongetwijfeld eenige moed toe, en een soort van tartende onbeschaamdheid, om desniettemin dat zeer groote huis binnen te dringen op een tijdstip, dat nu eenmaal niet voor bezoeken is aangewezen, en met de wetenschap dat plotseling de eigenaar van dat huis op dikke, vilten zolen zou kunnen aansluipen, en zonder veel praatjes een paar schoten zou kunnen lossen, die goed raak waren, die „zaten” zooals de schutter het destijds zelf niet zonder

een vleugeltje trots had aangeduid.

Het bleef tien minuten volkomen donker, en even volkomen stil, en toen begon er een klein lichtje te gloren in die duisternis, en een schijnsel viel op het strakke, nog jonge gezicht van den kleinsten der twee mannen, die zoo-even waren binnengeslopen.

Het was Charles Brand, de vriend en helper van den grooten avonturier John Raffles.

Hij luisterde zeer zacht, om zich heen ziende, en snuffelend :

— Alle menschen ! — Waar zijn wij beland ? Wat ruikt het hier kwalijk, en wat is alles verschrikkelijk oud, vermolmd en bouwvallig !

— Ja, het is het oudste gedeelte van het huis, en waarschijnlijk heeft niemand hier een voet gezet sedert een halve eeuw ! Slechts bij toeval vernam ik van deze toegangsdeur. Er moet ergens een trap naar boven zijn, op een meter afstand ongeveer. Het ziet er zeer bouwvallig uit, maar mijnheer Ralph Castor is er dan ook de man niet naar ook maar een penny uit te geven voor herstel. Ik geloof niet dat Londen vele lieden telt, zoo vrekkelig en schraapzuchtig als de man, wiens brandkast wij nu aanstonds eens aan een onderzoek zullen onderwerpen.

— Ben je volmaakt zeker, Edward, dat hij zal slapen ?

— Zoo zeker als iemand zijn kan, die weet hoe zijn slaapmiddelen werken ! Ik moest ditmaal dit middelje wel toepassen en het eigenhandig op de Windsor Club tersluiks door zijn groe mengen, omdat ik weet dat hij buitengewoon licht slaapt, en bij het minste gerucht klaar wakker is — zooals alle vrekken !

— Er is iets beklemmends in de atmosfeer, Edward, ging Brand op fluisterenden toon voort. Wat een akelige, bedorven lucht hier !

— Hoe zou het anders kunnen, nu hier nooit een raam geopend wordt, nu hier nooit een reinigende bezem heilzamen arbeid verricht ? Spoedig zal het beter worden. Hier is de trap al. Maar wat voor den drommel —

— Wat is er ? vroeg Brand, dadelijk op zijn qui vive, door dezen onverwachten uitroep.

— Wat er is ? Niets anders dan dat er geen trap meer is ! Het ding is eenvoudig weg !

— Weg ? herhaalde Brand in de grootste verbazing. Maar het is nog geen week geleden dat je het huis, vermomd als gasfitter, grondig doorzocht hebt.

— En ik weet zeker, dat de trap er toen ook was ! Ze is er nu echter niet meer, en dat

is ook geen wonder — de toegang is dichtgemetseld.

John Raffles liet het schijnsel van zijn lamp vallen op een muur, ongeveer een meter breed, niet meer dan twee meter hoog, van boven gewelfd, die de trap afsloot, en waarvan de nieuwhed zelfs den leek onmiddellijk in het oog moest vallen. De kalk had zich nog ternauwernood gezet, de steen had nog een zuivere onbesmette kleur.

De twee mannen keken elkander een oogenblik zwijgend en veelbeteekend aan en toen begon Brand schouderophalend :

— Het is jammer van den verloren tijd en van de moeite. Laten wij terugkeeren.

— Wacht wat, Brand, zoo spoedig denk ik de partij niet gewonnen te geven ! Het is immers wel mogelijk dat wat verder een doorgang tot het bewoonde deel van dit oude huis te vinden is.

— Maar waarom, voor den drommel is die trap sedert een week dichtgemetseld ? zeide Brand ongeduldig.

Daarop kan ik je geen antwoord geven. Misschien heeft Castor plotseling argwaan gekregen — misschien ook is het een afweer tegen den zoetigen, weeten stank die uit deze kelder-verdieping in het bewoonde deel dreigt door te dringen. Wat komt de reden er ook op aan — nu de weg ons hier versperd is, en ik er niet aan denk door dien muur heen te breken, ten eerste omdat het te veel tijd zou kosten, ten tweede omdat het teveel leven zou maken. Hier zou een houweel gebruikt moeten worden en van zulk gereedschap heb ik mij natuurlijk niet voorzien. Laten wij eens verder gaan zoeken. Vinden wij niets — dan kunnen wij altijd nog terugkeeren. Loop voor mij uit, ik zal de lamp zoo hoog mogelijk houden.

Zij liepen behoedzaam door een morsige gang, waarvan de eene wand bepleisterd was, de andere van hout was, of liever was geweest, want dat hout was op vele plaatsen verrot, vertoonde hier en daar gaten, en daardoor heen kon men in een zeer ruimen verlaten kelder zien. Neen, dit laatste was toch niet geheel juist, want het scheen er te leven van muizen en ratten.

Voortdurend hoorde men het zachte ritselen van hun pootjes over de groote tegels van den vloer.

Reeds tastte de lichtstraal uit Raffles lamp tegen het houten beschoot dat de gang scheen af te sluiten, en reeds wilde hij onverrichterzake omdraaien, toen Brand eensklaps een gesmoorde kreet slaakte, en vlak voor de voeten

van Raffles als het ware door den vloer zonk.

Met een zwak geluid begaven zich de geheel vermolmde vloerplanken, en Brand viel van een hoogte van twee meter op een lager gelegen, steenen vloer, zonder zich veel pijn te doen, maar tamelijk verschrikt over deze plotselinge en ongewenschte verlaging van zijn peil.

Raffles hield zijn stappen nog juist bijtijds in, en richtte het schijnsel van hun lamp op het gat, waar het verrotte hout zich begeven had en dat bijna een meter in doorsnede had — bijna de geheele breedte van deze oude gang.

— Heb je je gewond? vroeg hij zacht fluisterend.

— Een buil en een schram — het heeft niets te beduiden. Ik ben als een kat op mijn voeten terecht gekomen. Maar zouden wij niet het heele huis gealarmeerd hebben?

— Daarvoor behoeft je geen vrees te hebben — het vermolmde hout heeft gelukkig bij het breken niet veel leven gemaakt. Castor is stellig blijven doorslapen, en zijn bedienden zijn ver van hier, op de derde verdieping van het grootte woonhuis. Tracht er uit te klimmen, als je een houvast voor je voet kunt vinden.

— Ik zoek al maar ik vind niets, klaagde Brand. De zijmuur is volmaakt glad.

— Maar aan den kant van den houten gangwand? Is er geen reet tusschen de planken hier of daar?

— Er is heelemaal niets!

— De wand liep dus niet tot beneden heelemaal door?

— Neen. Ik sta hier in een zeer grootte kelder — en wacht eens — ik zie daar licht schemeren, ver weg, naar het mij voorkomt.

Brand had onwillekeurig bij deze mededeeling tot een nog zachter gefluister doen dalen.

En dadelijk was de belangstelling van Raffles gewekt, die zich over het gat heenboog, niets zag, en zich toen onmiddellijk liet zakken.

Hij was lang, dat zijn teenen reeds den steenen vloer bereikten, toen hij met zijn handen nog aan den rand van het hout hing.

En nu zag hij ook, dadelijk nadat hij zich had losgelaten een tamelijk helder schijnsel, op ongeveer veertig passen afstand.

Heel voorzichtig traden zij wat naderbij, en toen bleek het licht een smalle streep, een kier te worden, even boven den grond.

Daar moest dus een deur zijn, waaronder het licht doorscheen.

Toen Raffles nog eenige schreden gedaan

had fluisterde Brand zacht:

— Maar wat zoeken wij daar? Dat is toch juist in de verkeerde richting gezocht? Het huis ligt achter onzen rug.

— Een oogenblik geduld, Brand. Het huis komt ook aan de beurt. Eerst zou ik wel eens willen onderzoeken, wie daar zoo laat in den nacht, onder den grond aan het werk is!

Zij waren nu tot vlak voor de deur gekomen, en de zoetige, weeë lucht was hoe langer hoe meer merkbaar geworden, toen die deur plotseling zeer snel en toch volmaakt onhoorbaar openzwaaide, en de twee mannen bijna door het schelle licht verblind werden dat hen eensklaps bestraalde, terwijl de mufte lucht hen een oogenblik onpasselijk dreigde te maken.

Zij waren nog in beraad wat te zullen doen, toen een zeer diepe, onaangename stem de woorden sprak:

— Zijt welkom, mijne heeren! Treedt binnen, als ik U verzoeken mag.

De stem klonk zoo rustig en beschaafd dat de twee mannen voortgedreven door een grootte nieuwsgierigheid over den drempel traden waarop onmiddellijk de deur zich sloot met diezelfde een luchtstroom veroorzakende onbegrijpelijke snelheid — des te onbegrijpelijker, omdat die deur van staal bleek te zijn.

De twee mannen keken met de grootste verbazing rond in een zeer helder verlicht vertrek waarvan de ruime afmetingen hen verbaasd deden staan.

Natuurlijk moest het een kelder zijn, omdat men zich hier onder den grond bevond minstens vier meter, maar dan was het stellig een kelder van een oude brouwerij of iets dergelijks, van een pakhuis misschien, of van een warenhuis. De wanden waren bekleed met witte tegels, zooals men ze in ziekenhuizen, stations en keukens wel aantreft, en die het mogelijk maakten met weinig hulpmiddelen een vertrek zuiver te houden.

De vloer bestond uit beton, van een lichtgrijze kleur.

Meubelen waren er in dit vertrek maar zeer weinige, dat ongeveer zestien meter breed, en meer dan vierentwintig lang was — een ware zaal, overvloeiend van licht, maar zoo koud als de operatiezaal van een gasthuis.

Ongeveer in het midden stond een zeer modern schrijfbureau van stalen buizen, en gepolitoerd eikenhout met sterk afgeronde hoeken. Daarboven straalde een heldere elektrische lamp, opgehangen aan een eenvoudige stalen ketting.

Er stonden nog meer tafels, alle even een-

voudig, met stalen pooten en bedekt met bladen van staal of van dik glas.

En op die tafels bevonden zich allerlei werktuigen, zonderlinge, aan Brand en Raffles onbekende instrumenten, maatglazen, retorten, destilleerbuisen van allerlei formaat, en vele rekken vol proefbusjes met verschillend gekleurd vloeistof.

Ongeveer in het middel van een der korte wanden, recht tegenover de deur bevond zich een zeer groot fornuis, dat op dit oogenblik grommend loeide, en waarop een ketel van roodkoper stond, waarin een of andere vloeistof borrelde.

Het vertrek, ongeveer vier meter hoog, had volstrekt geen venster, zoodat het duidelijk was dat het steeds kunstmatig verlicht moest worden, en er was nog een enkele smalle, tweede deur naast het fornuis.

Tien zeer helder schijnende lampen hingen van de zoldering af, en verwerkten een klaarte, bijna even helder als die van den dag.

Maar voor Raffles Brand dit alles nog goed in zich hadden opgenomen, ging al hun belangstelling uit naar den man, die achter de schrijftafel had gezeten, en nu langzaam opstond, als om hen te begroeten, zoodat zij toen pas goed zagen, hoe buitengewoon lang en mager deze man was.

Hij was zeker zes en een halve voet, maar zijn schouders waren smal, en zijn gelaat was bleek en mager.

Want onmiddellijk aan dit gezicht opviel was het buitensporig hooge voorhoofd, overgaande in een bijna kalen schedel met een krans van kroezig, ijzerkleurig haar.

Onder dat voorhoofd en zeer diep in de kassen schitterden twee groote oogen, van uiterst zeldzame lichtgroene kleur, zooals zeewater kan zijn, als de zon er op schijnt. Die oogen waren merkwaardig lichtend, alsof daar achter een klein lampje brandde, maar als hij de blauwachtige oogleden neersloeg, dan was het alsof men een doodskop zag met gaten in stede van oogen.

De magerte en de pezigheid van zijn hals kwamen des te meer uit, omdat hij geen boord droeg op het witte overhemd, en zijn lengte leek buitengewoner omdat hij een lange witte laboratoriumjas droeg.

Hij stond naast zijn schrijfbureau, daarop leunend met de linkerhand en nam de beide indringers met groote aandacht en met een vreemd lachje om zijn dunne lippen op.

Toen begon hij weer te spreken, met diezelfde diepe holklinkende stem. Hij had de gewoonte

nu en dan, en schijnbaar zonder de minste aanleiding te lachen met een schor, blaffend lachje, dat uiterst onaangenaam op de zenuwen werkte.

— Nogmaals, weest welkom mijne heeren, ofschoon ik U niet geroepen heb, maar toch — nu gij hier eenmaal zijt, en ofschoon ik niet kan begrijpen hoe dit mogelijk is — ik heet U welkom!

Dit driemaalherhalen van dit zelfde woord trof Raffles, hij wist zelf niet waarom als iets stuitend, als een beleediging. Toch moest het als een vriendelijkheid bedoeld zijn!

De vreemde, magere man nam zwijgend zijn ongewenschte gasten nogmaals op, bekeek hun keurig gesneden avondkleederen, liet zijn blaffend lachje hooren, en ging toen voort:

— Gij ziet waarschijnlijk vreemd op van de ontdekking, die gij natuurlijk bij toeval gedaan hebt?

— Ik viel door den vloer, die geheel verrot was, mijnheer en mijn vriend volgde mij zeide Brand, onaangenaam getroffen door den vreemden glimlach op het magere, geelwitte gezicht en den bijna onverdraaglijken glans van de groote, lichtende oogen.

— Het is half drie in den nacht! zeide de man in de witte jas, schijnbaar terloops. Gij woont toch niet in het huis van Castor? Maar het raakt mij ook niet. Gij behoeft mij niet te antwoorden. Laat ik mij mogen voorstellen, Professor Henry Sheffield. Mijn vak is chemie. Een buitengewoon aantrekkelijk en belangwekkend vak mijne heeren.

— Een van de schoonste vakken die bestaan, stemde Raffles ernstig toe.

Sheffield keek Raffles doordringend aan, streek eens over zijn voorhoofd en zeide:

— Het doet mij genoegen, dit uit uw mond te mogen hooren mijnheer! Gij zoudt mij thans eigenlijk uw namen moeten noemen, dat schrijft immers de hoffelijkheid onder de aardbewoners voor, nietwaar? — maar zij kunnen mij niets schelen, op mijn woord niet! Er is nog maar zeer weinig wat mij schelen kan, behalve — dit hier!

En voor het eerst maakte hij een gebaar. Hij had de hand uitgestoken en nam van de schrijftafel waarop hij stond, een voorwerp dat er op het eerste gezicht uitzag als een heel gewoon conservenblik, als het nog niet met fabrieksmerken en andere zaken beplakt is. Alleen had het metaal niet dien wat vettigen glans van blik, maar het was doffer en ook donkerder.

Professor Sheffield streelde deze bus, alsof,

hij een klein, fraai dier liefkoosde en ging met zijn eentonige, diepe stem voort:

— Deze bus is van duimdik staal, mijne heeren, en dat is maar goed ook, want als ik bij ongeluk dit voorwerp van het gladde blad van de schrijftafel stootet, en het zou eens breken — dan zouden er... vreemde dingen in dezen kelder geschieden. Wel, ik moet vreezen, dat er van ons drieën dan niet heel veel zou overblijven! Ja, men zou ons zelfs met groote moeite kunnen terugvinden, hahaha! Wat is de mensch toch eigenlijk? Stof, zegt de Bijbel — en hij heeft gelijk! Stof zijt gij, en tot stof zult gij wederkeeren! Een handje vol, wat zeg ik — minder dan dat, een vingerhoed, zooveel als er op de ronde punt van een mes kan liggen, wanneer ik thans den dop losschroefde, die deze stalen bus gesloten houdt! Maar mijne heeren — waarom ziet gij mij zoo zonderling aan? Gij gelooft toch niet dat gij met een krankzinnige te doen heb?

Raffles en Brand gaven geen antwoord. Wat den laatsten betreft — hij geloofde het stellig met een gek te doen te hebben, met een man, die waanzinnig was geworden door mislukte onderzoekingen, zooals dat wel vaker was voorgekomen. Raffles was eenvoudig een weinigje bleeker geworden en keek strak naar de stalen bus, die de Professor zooeven weer op de tafel had gezet:

Sheffield wreef zijn beenige vingers, tot de geledingen kraakten, rekte zijn magere hals zoo ver mogelijk uit, hetgeen hem het zonderlinge uiterlijk van een maraboe gaf en vervolgde:

— Maar dit is kinderspel! Wat beduidt het, of drie mannen binnen enkele minuten in een kelder als deze tot een weinigje stof verschrompelen? Wat heb ik aan drie menschen? Gezinnen moet ik hebben — bevolkingen! Maar neen, ook dat is mij niet voldoende! De volkeren zal ik verdelgen! Bij honderduizenden! Hun vleesch, hun beenderen zal ik laten neerdwarrelen als sneeuw, als een malsche regen, die de aarde drenkt en vruchtbaar zal maken voor andere, nieuwe en betere wezens! Om kort te gaan — ik zal het menschedom vernietigen, en ik zweer u dat ik het kan! Ik zal deze aarde dor maken, onbewoonbaar, naakt als een granietblok, waar geen spiertje gras meer wil groeien, waar de ezel geen distel zal vinden voor zijn honger, waar geen netels, geen onkruid zou willen gedijen. Vervloekt zij dit ras, dat ik zal verdelgen — binnenkort!

Brand voelde zich het koude zweet uit-

breken. Misschien was die man gek, maar dan sprak hij toch met een verschrikkelijke overtuiging en een angstaanjagende helderheid. Het was alsof daar een profeet stond, die een wereldondergang voorspelde.

De oogen van den man bliksemde, fonkelde van een sinister licht, van een duivelsche vreugde in de vernietiging.

De professor was schijnbaar volmaakt kalm gebleven en ging voort:

— Ik heb iets bedacht, weet gij — iets heel practisch. Neen, het is geen gas — gas heeft al weer afgedaan. Gas is ouderwetsch — ik lach er om! Ik vond een vloeistof, van een fraaie helder groene kleur — en een duizendste gram vernietigde een paard, mijne heeren, waarop ik de proef nam — loste het als het ware op, deed het verdampen — en ik vond, op mijn woord van geleerde — ik vond wat roodgekleurde stof niet genoeg om er de punt van een naald mede te kleuren. Maar denkt U nu eens, dat ik met een vliegmaschine opstijg — en ik voer een gallon van mijn vloeistof mede — dat beteekent eenige biljoenen malen dat onnoozele duizendste deel van een gram! En ik laat mijn tank neerregenen over de aarde, heen en weer vliegen van Oost naar West, van Noord naar Zuid! Welk een heerlijke vernietiging! Welk een afdoende opruiming van het moorddadig, ziek, walgelijk gespuis door den Groenen Dood!

— Houdt op! riep Raffles plotseling met krachtige stem, terwijl zijn oogen vlamden. Zwijg ondier! Het is Godslastering, wat je daar uitbraakt! Deze vernietiging zou het werk van God zelf te schande maken! Zelfs geen satan zou het durven bestaan, en ik zal het weten te beletten, jij onmenselijke duivel! Kom, Charles wij zullen gaan en maatregelen nemen om deze dwaas te laten gevangen nemen! Bij den hemel, de wereld is niet ideaal, de menschen zijn onrechtvaardig, hebzuchtig, en klein! Maar wie zou dit durven veranderen en verbeteren door algeheele vernietiging. Wij verlaten U Professor Sheffield, en zullen U het verder werken onmogelijk maken.

De Professor had zich zelfs niet bewogen. Hij liet een kort lachje hooren, en zeide eenvoudig, met zijn dorrenvinger op het blad van zijn schrijftafel tikkend:

— Het spijt mij — maar Uw besluit om heen te gaan, komt te laat. Geen menschelijk schepsel dat hier ooit den voet zet, zal mijn werkvertrek levend verlaten.

HOOFDSTUK II.

OP DEN DREMPEL VAN DEN DOOD.

Raffles en Brand keken eerst de man in de witte jas en toen elkander aan.

Als bij onderlinge afspraak staken zij tegelijk bliksemsnel de hand in hun jaszak, en haalden hunne revolvers te voorschijn.

Sheffield lachte zachtjes, een gurgelend, spotlachje, en snel trok zijn rechterhand aan een kleinen hefboom, die aan een der stalen draagkolommen van den kelder was bevestigd.

En op hetzelfde oogenblik werden, door een onzichtbaren macht, de beide wapens als door een reuzenvuist uit de handen der beide mannen gerukt, en onweerstaanbaar, bliksemsnel naar een der vreemde machines getrokken, die op een houten tafel was geplaatst, op een afstand van bijna tien meter.

Tegelijkertijd echter werd alles wat metaal was, met hevige kracht uit hunne zakken gerukt, soms met doorboring van de stof, hun sleutelbos, hun zakmessen, kortom alles wat van ijzer of staal was vervaardigd.

Brand droeg de tasch met werktuigen aan een riem, en werd met onweerstaanbare kracht tegen den grond gerukt, doordat de riem over zijn schouder was weggetrokken.

Beiden hadden natuurlijk aanstonds begrepen dat hier een electromagneet van buitengewone kracht aan het werk was geweest.

Zij wisten zich thans ontwapend, en volkomen in de macht van dien man, die toch inderdaad krankzinnig moest zijn, als hij werkelijk zijn ontzettend plan ten uitvoer zou willen brengen.

Sheffield stond nog steeds roerloos naast de ijzeren draagzuil en keek, terwijl het licht zonderling spiegelde in zijn abnormaal hoog, ivoorkleurig voorhoofd, naar zijn twee machteloze slachtoffers te kijken.

Hij lachte slechts zachtjes, toen Raffles en Brand zich als bij afzonderlinge afspraak, omdraaiden, en naar de deur snelden, waardoor zij waren binnentreden.

Toen zij er nog een meter vandaan waren zagen zij, dat de deur geen knop had, ook geen klink, geen grendels, en zelfs geen zichtbare scharnieren.

Er was slechts een zeer dunne kier boven

den drempel, en vruchteloos wierpen zij zich op deze stalen hinderpaal, die zelfs niet schudde of trilde bij den schok.

Het spreekt vanzelf, klonk de rustige stem van Sheffield achter hen, dat een man in mijn omstandigheden maatregelen moet nemen om zijn geheimen te beschermen. Die deur is slechts te openen op een enkele wijze, die mij alleen bekend is. De gansche wand is van staal, en slechts dynamiet of termiet zou haar kunnen vernielen. Ik heb U noodig mijne heeren, en daarom zal ik u ook niet laten gaan. Gij komt werkelijk alsof gij geroepen waart! Sedert een paar weken verlangde ik vurig naar een menscheijk wezen, waarop ik mijn proeven zou kunnen herhalen. Zeker, een of andere *bravo* uit de havenwijk zou mij voor eenige ponden wel een levend mensch hebben kunnen leveren — maar gij zult wel inzien dat ik mij ongaarne zou overleveren aan de goedgezindheid van zulk een kerel, die mij ieder oogenblik zou kunnen verraden! Niemand echter weet dat gij hier zijt — want een toeval bracht U hier. Niemand kent zelfs het bestaan van dezen kelder, van dit laboratorium, van dit heiligdom tusschen alle heiligdommen — op een paar lieden na en die zullen het niet verklappen. Aanstonds zult gij begrijpen waarom. En omdat niemand weet dat gij hier zijt, kan ik ook ongestraft de proef nemen, die ik zoo vurig begeer!

Sheffield klapte even in zijn dorre, lange handen, waarvan de vingers wel die van een geraamte geleken, en de klank van het geluid was nog niet weggestorven tusschen de hooge, betegelde wanden of de tweede deur ging zonder eenig gerucht open en haastig traden achter elkaar twee mannen binnen van zoo buitengewoon krachtigen lichaamsbouw, als Raffles ze maar zelden had gezien.

Het waren negers, en hun bovenlijf was ontbloot, zoodat men daarop de geweldige spieren kon zien werken en wentelen.

Zij droegen een linnen, witte broek, hun voeten waren naakt, en zij schenen volstrekt geen wapen bij zich te hebben.

In een of ander Afrikaansch dialect, dat Raffles niet kende, zeide Sheffield iets tot

de twee mannen, met hun roefdierkaken en hun kleine oogjes, en het was zeker een bevel, want snel traden zij op de beide ontwapende mannen toe.

Brand stelde zich in bokspostuur, tot het uiterste bereid, maar hij kon volstrekt niets uitrichten tegen een reus die meer dan een hoofd boven hem uitstak, en die bijna tweemaal zoo breed in de schouders was! De neger behoefde slechts zijn arm met de gebalde vuist wat snel uit te steken, en Brand stortte neer, alsof een steenmassa hem verpletterd had, in een mist van bewusteloosheid.

Raffles had zich echter aanvankelijk beter weten te verdedigen.

Hij was niet alleen zeer sterk, al wist hij zeer goed, dat die zwarte Hercules hem daarin verre de baas was, maar hij was een uitnemend bokser, en van die kennis maakte hij gebruik.

Hij ontweek de grijpende klauwen van dien zwarten kolos, koos met groote zorgvuldigheid zijn afstand, deed zijn linkervuist met geweldige snelheid uitschieten, en trof den neger op de juiste plek — een weinig terzijde van de kaak onder de kin, en wel met zooveel hevigheid, dat de zwarte wankelde, aan den anderen kant nog zulk een stoot kreeg, thans een rechtsche, en toen als een gevelde eik met een zwaren dreunenden slag op den grond stortte.

Zijn makker kwam hem onmiddellijk te hulp, en Raffles maakte zich gereed, hem op dezelfde wijze te ontvangen, toen Sheffield een rauwe kreet deed hooren en zich onverhoeds op Raffles wierp met een sprong als van een tijger, terwijl zijn oogen straalden als van een roefdier, dat zijn prooi bespringt.

Sheffield was mager en zeer lang, maar toch deed de schok alleen van zijn lichaam Raffles een oogenblik het evenwicht verliezen en toen was zijn lot beslist.

De zwarte reus greep zijn beide armen, en zijn inmiddels weer op de been gekomen makker bond Raffles snel en handig als iemand die het werk meer bij de hand heeft gehad.

Hij bond zijn polsen op den rug bijeen, en snoerde de enkels samen.

Van dat oogenblik af gaf Raffles iedereen tegenstand op, die hem slechts zou hebben uitgeput en hem toch niet zou hebben gebaat.

Sheffield stond hem met de handen in de zijde op te nemen, alsof hij een zeldzaam dier voor zich had en zeide toen:

— Je schijnt bijzonder sterk te zijn, vreemdeling. Nu des te beter, ik zou mijn proef niet gaarne misbruiken op een slappen, spierloozen, onbruikbaren mensch. Wat zeg je van mijn

negers? Zijn zij niet prachtig? En heb je al opgemerkt dat ze beiden stom zijn? Ja, dat was een goede vondst van mij, daar in Texas, toen ik die twee kerels kocht van een woedenden troep blanke mijnwerkers, die hun juist de tongen had uitgesneden. Ik weet niet meer om welk misdrijf. Ik kocht ze voor drie flesschen prima whisky, hoort gij! Ik erken dat het wat duur is, maar zij zijn mij sindsdien van groot nut geweest, en zij zijn zoo trouw als honden. Is het niet waar, Selim? Heb ik geen gelijk, Joseph?

Als eenig antwoord wierpen zich de twee negers op de knieën, en bogen het hoofd tot op den grond, vlak voor de voeten van den zonderling.

Raffles waande te droomen. Was zoiets nog mogelijk in dezen tijd — een driekwart eeuw na afschaffing der slavernij waarom zoo bloedig gestreden was in Amerika?

Slechts een blinde, gedachtenlooze vereering voor den man die hun het leven had gered, kon deze vrijwillige slavernij verklaren.

En een kort oogenblik dacht Raffles aan Ali den nubischen slaaf van den Graaf de Montecristo, die eveneens stom was, en zijn meester eveneens blindelings diende.

Veel tijd tot nadenken kreeg hij intusschen niet.

De negers bonden ook Brand, die duizelig weer tot zichzelf kwam, en toen begon Sheffield weer te spreken. Hij was nu weer volkomen bedaard.

— Ik kan mij niet ontdoen van den indruk, dat gij nog altijd twijfelt aan de kracht van mijn — geneesmiddel, vreemdeling! En omdat het U niet wel mogelijk zou zijn over zijn werking te oordeelen, nadat ik het op U zelf heb toegepast, zoo zal ik U toestaan, getuige te zijn van een aardige proefneming, die ditmaal slechts een rat zal gelden — overigens weinig minder schadelijk dan de mensch!

Hij sprak opnieuw een bevel uit in het vreemde dialect en Raffles werd als een kind in de armen van een der beide reuzen voortgedragen naar een der hoeken van het laboratorium en daar geplaatst op een van die stalen stoelen, zooals er enkele door de groote werkplaats verspreid stonden.

Hij had nu het vrije uitzicht op een lange tafel, van staal gemaakt, waarop een soort van kooi stond, bijna uitsluitend uit glas bestaande en van ronde hoeken voorzien. Het glas leek hem op zijn minst een duim dik te zijn, en de kooi was omstreeks twee meter lang, een meter hoog, en even zoo breed.

Het woord kooi kwam hem daarom het eerst in de gedachte, omdat er op den bodem van dien bak een zeer groote, zwarte harige rat vlug rondtrippelde, vruchteloos zoekend naar een uitweg.

Het dier was zeker binnengevoerd door een kleine glazen deur, gevat in een raam van staal, dat volkomen hermetisch de opening scheen af te sluiten. Een dikke rand van rood gummi maakte de afsluiting volkomen.

Ongeveer in het midden, boven deze glazen bak, bevond zich een soort van stalen reservoir, stevig bevestigd en onder aan deze kleine tank bevond zich een afvoerbuisje, dat door het glas van den bodemwand heenstak, en eindigde in een uiterst fijn toegespitst sproeiertje.

De punt leek Raffles nog fijner toe dan die van den fijnsten naald.

Er waren nog enkele andere toestellen, eveneens van staal of van koper aan den bak bevestigd, waarvan Raffles niet aanstonds het doel begreep.

Zijn aandacht werd overigens even afgeleid, omdat Brand naast hem werd geplaatst nog half versuft van den slag die men hem had toegebracht.

Zoodra zij gezeten waren begon Sheffield op den toon van een hoogleeraar die een college houdt :

— Ik ben in staat, in deze glazen bak tamenlijk natuurgetrouw den toestand na te bootsen, zooals die heerscht in onze eigen atmosfeer ! Door midde van dit koperen instrument kan ik in de bovenste luchtlagen van deze glazen kooi een soort van stratosfeer scheppen, waar een temperatuur heerscht van veertig graden onder nul. Ik zou U kunnen uitleggen hoe het komt, waarom die koude zich niet onmiddellijk mededeelt aan de overige lucht — maar dat zou mij te ver voeren, en ik betwijfel of gij het zoudt begrijpen, al maakt gij, ik moet het erkennen, een schranderen indruk !

Hij kuchte even en vervolgde :

— Gij moet namelijk weten dat mijn Groene Dood volstrekt onschadelijk is, in iedere temperatuur, die onder de dertig graden onder nul daalt ! En dat is zeer gelukkig, want anders zou de man die de vliegmaschine bestuurt en die in de stratosfeer zou vliegen, de eerste zijn, die ten offer zou vallen aan — mijn universeel geneesmiddel, waarmede ik alle kwalen hoop te kunnen bestrijden en voorgoed, hahaha !

Er vertoonde zich een paar roode vlekjes op zijn magere wangen, en zijn oogen glinsterden onheilspellend, toen hij hernam :

— Want het moet U duidelijk zijn, dat geen

enkele uniform, geen enkele stof dien bestuurder zou kunnen beschermen — zelfs geen stalen pantser, zonder eenige naad. Ziet gij, mijn vloeistof, die tot gas wordt, dringt ook door staal heen, zonder het echter aan te tasten. Alleen het dierlijk, en ook het menschelijk vleesch naar ik hoop, beenderen en spieren, hersens en pezen — dat alles wordt er door aangetast. Als ik mij zoo populair mag uitdrukken — de werking van mijn middel is te omschrijven als die van hitte plus onbinding ! De hitte zal omstreeks drieduizend graden bedragen — de ontbindende werking is als het ware spontaan ! Gij ziet dus wel, dat zelfs al sloot mijn bestuurder zich op in een stalen kogel het hem niet zou baten ! Maar gelukkig — de koude redt hem. Gij zult wel begrepen hebben dat mijn vloeistof zich bevindt in een reservoir samengesteld uit de eenige stof die ondoor-dringbaar is voor mijn middel. De eenige, hebt gij mij goed verstaan ? Indien ik die stof niet gevonden had — dan zou ik helaas nimmer de wereld hebben kunnen bevrijden van het ongedierte, dat deze aarde bevolkt ! En let nu op — want ik ga over tot de proef ! In dit klein reservoir boven op de glazen kist bevindt zich zeer weinig van den Groenen Dood, en in een oplossing van 1 op 10.000 ! Gij kunt daaruit afleiden, naar ik hoop, hoe onbegrijpelijk weinig er van mijn middel te vinden zal zijn in het uiterste fijne druppeltje, dat gij zoo aanstonds langs die haarfijne punt zult zien neerdruppelen ! De stof bevindt zich in dat reservoir dat gij waarschijnlijk voor staal aanziet en het toch niet is. En zet nu beide oogen goed open en kijk !

Sheffield was op den glazen kist toegetreden en draaide zeer behoedzaam aan een kraan, die zich aan het reservoir met de monsterachtige stof bevond, die een wereld moest vernietigen.

Raffles keek scherp toe, en zag een uiterst fijn drupje, helder groen glinsterend tevoorschijn treden uit de stalen naald en toen langzaam afglijden tot aan den punt.

— Gij ziet dat de rat nog vroolijk rondhuppelt, klonk de diepe stem van Sheffield. Geen wonder — het druppeltje bevindt zich nog altijd in de ijsskoude luchtlaag daarboven — maar nu — daar maakt het zich los van de naald — daar valt het !

Raffles staarde met wijdgeopende oogen naar het binnenste van de glazen doos, het geleek een wonder.

De rat was juist onderweg van den eenen hoek naar den ander — en plotseling was hij er niet meer.

Het was alsof er eensklaps door een goochelaar een bus om het dier was heengezet, dat het beest onzichtbaar maakte — maar van die bus was niets te zien.

Alleen lag op den glazen bodem, juist in het midden een uiterst klein hoopje grijze stof, ternauwernood zichtbaar.

Brand had een soort van schreeuw laten hooren, diep uit zijn keel, en hij was lijkbleek,

Sheffield echter lachte tevreden, draaide de kraan weer dicht, en zeide op zijn leeraars-toontje :

— De Groene Dood heeft thans zijn werking uitgeoefend en zou dat ook gedaan hebben indien er tien, twintig ratten daarbinnen waren geweest. Ik zou dus de kast ongestraft kunnen openen, want de kracht van het middel is nu ook tevens uitgeput. Ziehier!

Hij draaide het kleine handwiel om, dat de glazen deur onwrikbaar gesloten hield en opende ze.

Een wat zoetige lucht drong door de opening naar buiten, een geur die een weinig geleek op die van vernis, en dat was alles.

— Is het niet schoon? riep Sheffield. En zijn zeegroene, zonderling lichte oogen leken vlammen te schieten. Bedenk toch eens dat een kubieke meter, wat zeg ik, dat een paar honderd liters van mijn vloeistof voldoende zouden zijn voor de geheele wereld! Bedenk dat niets zou baten, geen kelders, geen bomvrije ruimten, geen kleederen van gunmi, of van asbest, geen maskers, hoe schrandere ook bedacht! Maar ik ben nog niet tevreden. Ik wil zien of ook de mensch werkelijk zal vergaan tot stof! O, ik heb reeds alles gereed! Draai U maar om!

Onwillekeurig wendden de twee mannen zich om op hunne stoelen, en zagen nu een kooi, veel gelijkend op die waar de rat tot een paar stofkorreltjes was vergaan, maar grooter en versterkt met T-ijzers van staal.

— Wij zullen beginnen met de jongste van U beiden, vervolgde Sheffield volmaakt kalm. Voor twee menschen is de ruimte wel wat klein ondanks alles!

Brand was aschgrauw geworden, hij brulde

van ontzetting — misschien ook wel omdat hij in de dwaze hoop verkeerde, dat iemand hem zou kunnen hooren, hem zou kunnen helpen.

Toen voelde hij eensklaps den koelen verbaasden blik van Raffles op zich rusten en hij zweeg en zag zijn vriend aan.

— Ik hoop toch Brand, dat je dit beest zult weten te toonen, hoe een man sterft? zeide hij afgemeten. Wij zijn nu eenmaal in zijn macht en weerloos. Vroeg of laat sterven wij allen. Ik hoop dat je je tot het laatst mijn vriendschap waardig zult toonen!

Een vlammend rood steeg voor een kort oogenblik in de wangen van Brand op en toen boog hij het hoofd en zei zacht:

— Ik vergat mij zelf daar, Edward, vergeef het mij. Ik heb jouw stalen zenuwen niet. Vaarwel en dank voor je vriendschap. Ik was een oogenblik mijzelf niet, omdat het denkbeeld, binnen een seconde tot niets te verstuiven mij afgrijselijk voorkomt!

— Een zeer groote dwaling Brand! zeide Raffles ernstig. Het moet de zachtste dood zijn die men zich denken kan!

En een verassing duurt veel langer, soms uren! Vaarwel, mijn vriend, mijn goede Brand!

Sheffield liet zijn blaffend lachje hooren en riep: — Vooruit met hem, nikkers!

De twee negers grepen Brand aan, een hunner trok de deur van dik glas open, die toegang gaf tot de kooi, en Brand had den voet reeds op den drempel, toen er plotseling een heftig geraas klonk.

Er werd op de stalen deur geslagen met harde voorwerpen.

En een stem, die zich blijkbaar tot het uiterste inspande, ofschoon ze nauwelijks verstaanbaar was door die stalen wand heen, klonk:

— Doe open! Politie!

Sheffield maakte een gebaar van heftige, krankzinnige woede, en zeide toen op gedempten toon tot zijn slaven:

— Voert hen weg alle twee! Het oogenblik is thans niet gunstig, brengt hen beiden naar den kelder van mijn huis!

BATCO DE WERELD COUPONS

worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hooge kwaliteit.

HOOFDSTUK III.

HET DWAALLICHT.

Raffles had natuurlijk aanstonds begrepen wat de reden was van die plotselinge komst van de politie.

Een van de bedienden was waarschijnlijk toch ontwaakt door het geluid van den val van Brand, en was alleen nog met een van zijn collega's een onderzoek gaan instellen. Natuurlijk was toen al spoedig de doorgesneden alarmdraad en het gat in den vermolmden vloer gevonden.

De politie was er bij gehaald, de agenten hadden zich door het gat laten zakken, de lichtkier gezien, en eens willen weten, wat zich achter die stalen deur bevond.

Misschien ook dachten zij dat de inbrekers langs dien weg ontsnapt konden zijn, in ieder geval zal hun nieuwsgierigheid opgewekt zijn door de ontdekking van die stalen muur, maar wat het ook was — aan hen hadden Raffles en Brand op zijn minst nog eenige uren levens te danken, want Sheffield zou ook wel inzien, dat het tijdstip niet gunstig was voor zijn verschrikkelijke proefneming.

Waarom de man eigenlijk die deur had aangebracht, begreep Raffles niet, daar zij feitelijk geen doel had, totdat het hem plotseling inviel, dat die stalen wand wel eens in het geheel niet het werk kon zijn van dien verschrikkelijken geleerde, maar dat die zeer goed kon hebben behoord tot de onderaardsche kluisen en bewaarplaatsen van een of ander bankgebouw, dat haar betalingen had moeten staken — zooals dat tegenwoordig maar al te dikwijls het geval was.

Hij kreeg overigens niet veel tijd tot overpeinzingen, want de kleine stoet verliet het laboratorium door de tweede deur, en Sheffield doofde als laatste man het elektrische licht.

Dit zou natuurlijk tengevolge hebben, dat de agenten nog nieuwsgieriger werden maar door die stalen deur zouden zij in elk geval wel niet heenbreken — aangenomen zelfs, dat zij het konden.

De vijf mannen bevonden zich aanvankelijk in een volmaakte duisternis, maar zoodra de deur gesloten was knipte een schakelaar om en eenige kleine lampen aan de zoldering verlicht-

ten een vrij lange, rechte gang, die heel langzaam opliep.

Het was een gang die er heel prozaïsch uitzag, eveneens betegeld, en die zeer goed deel kon hebben uitgemaakt van een bankgebouw. Achter die tegels kon zich zeer wel een betonnen of wel stalen wand bevinden.

Intusschen was deze gang zeer lang en het kon dus niet anders of Sheffield, die daar onder den grond zijn geheimzinnig laboratorium had gebouwd, had die gang laten verlengen onder een tussenliggend huis door, misschien wel door die twee negers die daar nu als hun bewakers naast hen liepen.

Zij hadden zeker wel tien minuten voortgelopen, toen Raffles even struikelde.

Het lag niet aan den vloer, die volkomen gelijk was, maar een zijner schoenveters was losgegaan. Misschien in de eerste worsteling met de negers. Misschien ook was dat zooveen gebeurd, toen de twee negers snel de touwen hadden losgemaakt die om de enkels der beide gevangenen waren gebonden.

Met een bijna onbewust gebaar, wilde Raffles zich bukken, om die lastige veter weer te binden, maar glimlachend richtte hij zich onmiddellijk weer op.

Zijn handen waren immers op zijn rug gebonden.

Zij waren trouwens bijna aan het doel naar het scheen.

In het licht van de lampjes glansde het beslag van een stalen deur, die door Sheffield met een sleutel geopend werd.

Zij passeerden deze deur, gingen vier treden op, liepen weer door een dwarsgang waar de twee gevangenen werden vastgehouden, want het licht was hier slechts gedempt, en plotseling bevonden zij zich in een soort van vestibule, waar een breede, eikenhouten trap bevond, met een looper belegd.

Het was dus duidelijk dat zij zich weer in een bewoond huis bevonden — naar alle waarschijnlijkheid het huis van Sheffield zelf.

Een der negers had reeds zijn hand uitgestoken naar den knop van een zware deur, juist tegenover deze trap, toen er plotseling

ergens in het huis een klagende, maar uiterst doordringende stem klonk, die een soort van sleepend, weemoedig gezang deed hooren. Het geleek op een litanie, en om de een of andere reden voelde Brand zich aangegrepen door een soort van afgrijzen bij het hooren van die klagende stem in het holle van den nacht, en na alles wat hij ondervonden had.

En plotseling zagen de twee mannen daarboven op het breede gangportaal een witte gedaante verschijnen, die een brandende kaars in een blaker in de hand hield, welks schijnsel een bleek meisjesgezicht bestraalde.

Raffles wist aanstonds dat hij daar de dochter zag van Henry Sheffield.

Het was dezelfde gelaatsvorm, vooral het voorhoofd viel op door zijn hoogte, al was het ook niet zoo hoog als dat van den vader. De oogen waren ook groot en lichtend, maar niet zoo licht als van Sheffield — maar dat zonderlinge wezen, dat daar om half vier in den nacht, zoo klagend liep te zingen, achter haar brandende kaars — dat was de dochter van den man die naast Raffles stond, en met een strak smartelijk vertrokken gelaat opzag naar de witte gedaante.

En even plotseling als Raffles haar herkende, even snel begreep hij ook dat dat meisje daarboven krankzinnig moest zijn. De geheele uitdrukking van het schoone gelaat wees erop. De oogen staarden, zonder dat zij iets schenen te zien.

— Mijn hemel, mompelde Brand zachtjes voor zich heen. Wat beteekent dit ?

— Dat is mijn dochter ! klonk dof en als omfloersd de stem van Sheffield. Zij is op haar rondgang. Stoor haar niet. Zij zou kunnen vallen. Weg met hen !

Een van de negers rukte de deur nu open, en de twee mannen werden naar binnen geduwd in een korte gang, vanwaar zij een steenen trap moesten afdalen, en eindelijk, nadat men een deur was doorgestaan, zwaar als die van een kerker en van dikke, breede grendels voorzien, hadden zij naar het scheen het doel van hun tocht bereikt.

Sheffield had opnieuw een schakelaar omgedraaid, en een kleine lamp verlichtte een kelder van omstreeks vier meter in het vierkant, met volmaakt gladde wanden, en een vloer van roode tegels, zonder eenig venster, en voor een kelder zeer hoog — bijna vier meter.

Er bestond zich niet het minste meubelstuk, zelfs geen bed, geen matras volstrekt niets dan de kale vloer, en de kale wanden waren te zien.

— Hier zult gij eenige uren moeten blijven, zeide Sheffield, met zijn wrange glimlach. Mijn plan geef ik natuurlijk niet op. Uw leven — en ik meen dit in de volste ernst — is mij minder waard dan dat van een vlieg ! Hoe zou het ook anders kunnen, nu ik voornemens ben, het geheele menschengeslacht te verdelgen ? Gij zult dus hier moeten blijven. Aan ontvluchten, gij moet dit reeds gezien hebben, behoeft gij zelfs niet te denken. De muren zijn een voet dik. Onder deze vloertegels bevindt zich beton — het deurslot kunt gij onmogelijk openen, want gij hebt geen werktuigen, en — voor die deur wacht Selim aan de eene zijde — Joseph aan de andere ! In den loop van den dag zal ik de proef herhalen, als die ellendige politie haar pogingen zal hebben opgegeven in mijn laboratorium door te dringen.

De zonderling had dit op den kalmsten toon van de wereld gezegd, zonder drift, zonder eenige stemverheffing.

Er lag ook volstrekt niets van haat in zijn lichtende, zegroene oogen — maar water dan wel in te lezen viel, die koele vastberadenheid, — dat was misschien nog erger. Die man moet volkomen gelijk hebben gehad — het leven van een mensch was hem minder waard dan dat van een insect !

Hij was naar buiten getreden, en de beide negers zouden hem volgen, toen hij zich nog eens omwendde en zeide :

— Eenmaal zult gij voedsel krijgen — over een paar uren. Ik wil namelijk dat Uwe lichamen bij de proef zich in een toestand bevinden, die zoo veel mogelijk den normalen nadert. Daarom moogt gij niet hongerig den dood ingaan ! Vaarwel — of liever, tot over enkele uren !

En toen viel de zware deur dicht, en de twee mannen hoorden zeer duidelijk het krassen van de zware grendels over het metaal van de deurpost.

Brand rilde. Het was alsof hij op zijn eigen lijkst de deksel hoorde dichtslaan.

Maar plotseling werd de kelder vervuld van een zwak schijnsel, afkomstig van een kleine lamp, die heel hoog aan de zoldering brandde.

Waarschijnlijk had een der negers buiten het vertrek een schakelaar omgedraaid.

— Dat behoort ook zeker bij zijn programma, om ons in een normalen toestand te houden, zeide Raffles met een glimlach. Menschen in het donker zouden misschien gek worden moet hij vreezen !

— En ik geloof dat hij gelijk zou hebben !

mompelde Brand, die met wijdgeopende oogen naar de deur staarde.

Raffles nam met een ernstigen blik op, was met een enkele stap vlak bij hem en zeide op strengen toon:

— Wat is dat, Brand? Er klinkt iets in je stem dat mij geenszins bevalt. Ook in je oogen is een uitdrukking die ik daar niet wil zien. Met een wezenlozen aan mijn zijde, op den grens van de verstandsverbijstering zie ik geen kans hier weg te komen! Lafaards en zwakken passen mij niet!

Met opzet had Raffles de beleediging zoo striemend mogelijk gemaakt. Hij wist dat hier een zeer sterk geneesmiddel noodig was, want in het flakkerende van Brand's blik was iets dat hem waarschuwde — hij kon niet veel meer verdragen, hij zou gek kunnen worden!

En het geneesmiddel hielp ook! Brand vuurrood, richtte zich hoog op, beet zich tot bloedens op de lippen en zeide, terwijl zijn oogen veranderden van uitdrukking:

— Ik hoop je te toonen, Edward, dat je op me zult kunnen rekenen — mits er maar de geringste kans is, om hieruit te ontsnappen. Ik zou er zelfs graag voor willen vechten tot ik er bij bezweek — als het maar door mijn eigen toedoen is, en niet in die afzichtelijke glazen kooi!

Raffles haalde de schouders op, bijna onmerkbaar en zeide op vastberaden toon:

— De mensch kan alles bereiken, Brand, als hij het maar oprecht en onwrikbaar wil!

— Ook het onmogelijke?

— Zelfs dat! Er mag niets onmogelijks zijn voor den man die wil!

— Maar wij hebben geen werktuigen, wij hebben volstrekt niets, geen wapen, zelfs geen spijker, geen speld! Alles wat metaal was is ons als het ware ontrukkt door die vervloekte magneet.

Raffles liet peinzend zijn blik door de cel gaan, toen over zijn eigen gestalte en plotse-ling zei hij met een glimlach:

— Alles? Toch niet, Brand. Ik zie een heel klein stukje metaal, onnoozel zelfs — maar wie weet kan het ons redden!

Brand had de richting van Raffles' blik gevolgd die op zijn schoenen gevestigd was en toen zeide hij plotseling vol verbazing:

— De nestel? De nestel van dien loshangenden veter?

— Wel zeker! Wil je met dien schoennestel een stalen slot openbreken?

— Dat behoeft niet Brand. De negers, of een van hen zal die deur wel openen om ons

voedsel te brengen! Ik zou die nestel dan ook voor een ander doel willen gebruiken!

— Waarom dan? drong Brand aan.

— Hij zou bevoorveeld geschikt zijn, om de aarde weg te krabben in de reten, rondom deze vloertegels, die mij nietw voorkomen!

— Je gelooft toch niet dat de bodem ons een uitweg zal verschaffen? vroeg Brand gering-schattend.

— Zoo dwaas ben ik niet, Brand! Maar zulk een tegel is zwaar — en de kop van een neger, zelfs van deze wezens, die niet veel beter dan dieren zijn, is niet onbreekbaar!

Om zulk een tegel te hanteeren, Edward moet men de handen vrij hebben.

— Wij zullen ze vrij trachten te maken. Aan het werk! En laten wij ons gelukkig prijzen, dat er althans licht in deze doodencel schijnt.

Raffles liep naar een der betonnen wanden van den kelder, en had al spoedig den loszittenden schoen met zijn anderen voet weten uit te doen. Inderdaad waren de beide nestels tamelijk lang, stevig aan de zijde daarvan vast blijven zitten.

Hij zocht ongeveer in het midden van hun gevangenis een vloertegel uit, waaromheen de reten vrij breed leken, en zeide tot Brand:

— Misschien kunnen wij ieder een nestel nemen. Dat zou het werk met de helft bespoedigen.

Hij had zich reeds languit op den grond gestrekt, met zijn gebonden handen naar den uitgetrokken schoen gekeerd, en begon er den veter los te maken, terwijl Brand den schoen met zijn voet stevig op den steenen vloer gedrukt hield, teneinde zodoende het werk te vergemakkelijken.

Binnen een paar minuten had Raffles den veter uit de gaatjes getrokken.

Hij was ruim zestig centimeter lang, en de twee mannen konden dus, zonder elkander te hinderen, en met de ruggen tegen elkaar gekeerd aan het werk tijgen.

Het was zeer moeilijk, het was zeer tijd-roovend, vermoeiend, met de gebonden handen op een zijde liggend en zonder te kunnen zien wat men deed de aarde weg te krabben tus-schen de steenen, met een nestel van blik — maar het was voor beide mannen een zegen, deze ingespannen arbeid, vooral Brand, wiens zenuwen tot het uiterste gespannen waren geweest.

Het duurde ruim vijf kwartier alvorens de beide mannen met behulp van dit schamel werktuigje zoo goed als alle aarde hadden

weggekrabd, rondom een der zware tegels.

Zij hadden kunnen juichen van blijdschap, toen deze tegel zich een weinig liet verschuiven over zijn bed van aarde.

Met groote inspanning wisten zij hun vinger-toppen tusschen een der aldus gevormde kieren te wringen, en den steen een weinig omhoog te lichten.

— Plaats nu je beide vuisten onder den opgelichten steen Brand! fluisterde Raffles. Ik zal trachten, aan den scherpen onderkant het touw stuk te schaven, dat mijn polsen gebonden houdt. En weer mogen wij de onachtzaamheid van dezen geleerde zegenen, die er niet aan gedacht heeft, dat men staal niet kan stuk schuren!

Brand wrong zijn vuisten tusschen de kieren, en Raffles verschoof zijn lichaam zoolang, totdat hij voelde hoe het dikke touw om zijn polsen heen en weer gleed langs den scherpen onderkant van den nog nieuwen vloertegel.

Wel een half uur moest hij zoo aan den gang blijven, totdat zijn armspieren als verlamd waren en toen, met een laatste ruk trok hij het touw stuk en haalde lang en diep adem.

Het eerste wat hij deed, was de tegel geheel uit den vloer te nemen en tegen een der wanden te plaatsen.

De steen geleek zeer veel op een van die trottoirtegels, die sedert eenige jaren in zwang zijn gekomen, en die ieder eenige kilo's wegen en drie duimen dik zijn.

Vervolgens boog hij zich over Brand heen en begon met zijn stramme, pijnlijke vingers het koord los te maken, dat ook zijn polsen bond.

En het volgende oogenblik hadden de beide vrienden elkanders' handen gegrepen en drukten die met kracht.

— Het is niet te zeggen, Brand, wat het onderscheid is tusschen een man met gebonden, en een met vrije handen! zeide Raffles met een koorte lach.

— Het is mij, Edward, alsof ik met deze handen het geheele vervloekte huis zou kunnen verplaatsen. Geloof je dat het nog lang duurt, voor die helse negers kunnen komen?

Raffles maakte een gebaar om op zijn horloge te kijken en zeide toen, de schouder op-halend:

— Ik kan mij nog steeds niet gewennen aan het denkbeeld, dat alles wat ik aan metaal bij mij had, verdwenen is!

— En ik ben zeer verheugd, Edward, zeide Brand met een effen gezicht, dat alle knoopen

aan mijn kleederen van been zijn! Wij zouden een betreuenswaardig en lachwekkend figuur hebben geslagen, ware het anders geweest!

Maar plotseling legde Raffles zijn vinger op den mond, en fluisterde haastig:

— Ik hoor zachte schreden naderen. Iemand die op zijn kousen en op zijn naakte voeten loopt. Luister goed. Verberg dat touw in je zak, en houdt je gereed om te handelen. Kruis je handen op je rug, en wacht tot de neger ongeveer midden in den kelder is. Ik zal hem met een tegel op zijn hoofd slaan, en ik hoop dat dat voldoende is. Maar in ieder geval trek jij hem bliksemsnel den krommen dolk uit zijn gordelriem en — aarzel vooral niet om er gebruik van te maken ook, als de steen mocht breken en niet de kop van den neger, hetgeen toch de bedoeling is! Bedenk dat we om ons leven vechten — en misschien zelfs voor het voortbestaan van deze wereld! Opgestap — ik hoor sleutels rammelen.

Raffles had snel zijn schoen weer aangetrokken, en hurkte nu vlak voor het vierkante gat in de vloerbedekking neer, met den uitgegraven tegel achter zijn rug, die hij met een hand stevig vasthield, gereed om hem dadelijk te gebruiken.

De grendels werden teruggeschoven, de sleutel knarste in het zware slot, en de deur werd zeer voorzichtig geopend.

De zwarte cipier die haar had opengedaan, zag twee mannen, met de geboeide handen op den rug, die daar in een houding van de uiterste wanhoop neergeknield en leunend tegen den muur onbewegelijk hun lot schenen af te wachten.

Hij nam grijnslachend een blad met eenige levensmiddelen van den anderen neger over, stiet de deur wat verder open met zijn naakten voet en trad den kelder binnen.

Raffles liet hem ongeveer een meter naderen, veerde toen overeind, bliksemsnel den tegel opheffend en gaf er den neger een harden slag mee op zijn kroeskop.

Weliswaar brak de tegel, zooals Raffles wel had, maar zelfs de harde schedel van dezen man scheen toch niet volmaakt bestand te zijn tegen de aanraking met het harde stoepsteen, want hij liet het blad vallen, slaakte een doffe kreet wankelde, en viel ter aarde.

Maar voor hij nog lag uitgestrekt, was Brand als een tijger op hem toegesprongen, en had hem het lange, kromme en vlijmscherpe mes uit den gordel gerukt.

Op het geraas van het vallende blad deed de tweede neger wel het domste dat hij in

de gegeven omstandigheden had kunnen doen.

Inplaats van aanstonds de zware deur weer te sluiten en te grendelen, stormde hij dol van woede en luid brullend den kelder binnen, trok zijn yatagan, en deed half in den blinde een woedende houw naar Raffles die nog juist maar door een bliksemsnelle zijsprong zijn wissen dood kon ontgaan.

Tot een tweede slag zou de neger niet komen.

Hij werd als het ware voortgetrokken door zijn eigen, toemeloze vaart, en het volgende oogenblik had het zware wapen dat Brand hanteerde, hem in den nek achter het oor getroffen, en hij viel als een blok neer, rochelde, en was stil.

— Heb ik hem gedood? vroeg Brand, nog hijgend van de inspanning, op zachten toon.

— Ik weet het niet, Brand, en het laat mij ook volkomen onverschillig! antwoordde Raffles koeltjes. Men bezint zich ook geen oogenblik om ratelslangen te doden, is het niet? Niet langer getreuzeld, maar deze vervloekte gevangenis en de deur voorloopig gesloten!

Met een sprong waren zij in de gang, trokken de zware deur dicht, en schoven er de grendels voor.

Raffles nam den sleutelbos van het slot, en liet hem in zijn zak glijden. Zij snelden de steenen trap op, bereikten de korte gang, die toegang gaf tot de vestibule, en stonden enkele seconden later weder aan den voet van denzelfden trap, waarboven zij eenige uren tevoren, die vreemde, stille langzaam en spookachtig voortschrijdende meisjesgedaante in haar nachtgewaad hadden gezien.

— Waar is ergens de straatdeur, hijgde Brand.

— De straatdeur? Geloof je werkelijk, dat ik op dit oogenblik denk aan heengaan? fluissterde Raffles bijna woest. Geloof je dat ik dezen Sheffield ongemoeid zal laten en hem in staat zal stellen, die duivelsche vindingen van zijn ziek brein in toepassing te brengen? Dit huis, althans dit laboratorium, al zijn aantekeningen, zijn plannen, moeten van de aarde verdelgd worden — en hijzelf hoort in een gekkenhuis thuis. Maar stil eens —

Raffles zweeg plotseling en legde zijn hand op den arm van Brand.

Ergens uit het groote huis klonk een eigenaardig geluid, alsof een hooge dunne stem een treurig lied zong.

De vestibule was zwakjes verlicht door een enkele nachtbrander, die een vaag schijnsel

verspreidde over het witte marmer van den vloer, het koper van een paar oude ridderharnassen, die, met de lans in de gepantserde vuist de trap schenen te bewaken, en het glas voor een paar fraaie, eveneens zoer oude schilderijen.

— Wat is dat? hijgde Brand schor.

— Stil! Spreek niet — daar is zij weer!

Bijna op hetzelfde oogenblik verscheen boven, op het breede portaal de witte gedaante opnieuw.

Weer droeg het meisje een brandende kaars in een zilveren blaker, en weer bewogen heel zacht de bloedeloze lippen in het marmerwitte gezicht de hooge, doordringende klanken van de litanie die zij zong.

De groote oogen staarden recht voor zich uit, zonder schijnbaar iets te zien.

Het was alsof een slaapwandelaarster daarboven meer zweefde dan liep, over den dikken looper, die den vloer bedekte.

Nu begon zij heel langzaam de trap af te dalen, zich met een hand vasthoudend aan de leuning, en steeds zingend, met een onverklaarbaar doordringende kracht.

Het waren Latijnsche woorden die zij zong, als van een kerkelijk gezang.

Brand stond als versteend, misschien zou deze zonderlinge vertooning niet zooveel indruk op hem hebben gemaakt, als maar niet hetgeen er dien avond en nacht gebeurd was, zulk een verwoesting had teweeggebracht in zijn geest en zijn gevoel.

De afschuwelijke angst die hij had doorgestaan, al was het maar voor korten tijd, had hem zeer bevattelijk gemaakt voor het vreemde dat hij nu zag en hoorde.

Het jongemeisje liep intusschen met mechanische bewegingen, als een pop die is opgewonden, de trap geheel af, en begon de vestibule over te steken, in de richting van beide vrienden, die onbewegelijk op dezelfde plek bleven staan.

Brand had den arm van Raffles gegrepen, en keek met een soort van afgrijzen, naar dat levende, steenen beeld, dat daar met afgemeten stappen naderde, in zijn lang tot op de enkels neerhangend zuiver wit gewaad.

Het was echter duidelijk dat het meisje de twee mannen niet zag, of, zoo dit al het geval was, niet de minste aandacht aan hen wijdde.

Zij ging hen op nauwelijks een pas afstand voorbij, met de groote, grijsgroene oogen wagenwijd geopend, en steeds zingend, door-

dringend en luid nu, alsof zij bad tot een onzichtbare macht.

En zoo schreed zij heen, als een schim, als

een spookverschijning, en gleed weg door een deur, die zich tegenover de trap onhoorbaar opende, en achter haar weer sloot.

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD **COUPONS**

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.

HOOFDSTUK IV.

TUSSCHEN TWEE VUREN.

De twee mannen keken een oogenblik naar die gesloten deur, en toen zeide Brand heel zacht:

— Dat is verschrikkelijk! Waarom houdt hij haar bij zich? Dat ongelukkige schepsel hoort thuis in een inrichting.

— Misschien heeft hij haar daartoe te lief, Brand! Waarschijnlijk is zij ongevaarlijk. Wie weet heeft die toestand van zijn dochter hem ook wel tot zijn monsterachtige voornemens gebracht. Wie weet hebben wij wel degelijk te doen met een man die woedend krankzinnig is, op een zeker gebied tenminste! Maar gek of niet — tot iederen prijs moet hem belet worden, dat hij voortgaat op dezen weg! Hij moet nog wakker zijn, Brand — wij zullen het huis snel doorzoeken! Geld zal er ook wel zijn — en dat bederft niets.

Brand had juist een stap in de richting van de trap gedaan, toen zijn zenuwen weer tenzeerste op de proef werden gesteld, omdat eensklaps met een scherp ratelend geluid, de bel van de huisdeur overging.

Hij keek Raffles aan, die met gefronsd voorhoofd naar de straatdeur zag en fluisterde gedempt:

— Wie kan dat zijn?

— Wie zou het anders zijn dan de politie! bromde Raffles tusschen opeengeklemden tanden. Zij zoeken nog altijd naar de inbrekers, en al was dat niet zoo — zij willen eens onderzoeken wat die stalen wand beteekent, de deur in dien wand, het licht achter die deur! Politie is nu eenmaal buitengewoon nieuwsgierig uitgevallen.

— Zullen wij opendoen?

Raffles keek Brand met iets van medelijdende verwondering aan, en antwoordde schouderophalend:

— Mijnentwege kun je de deur voor hen openen — maar bericht mij dan zoo gauw mogelijk welke advocaat je gekozen hebt. Ik voor mij zou hier liever niet worden aangehouden. Je schijnt heelemaal te vergeten dat wij juist degenen zijn, naar wie zoo ijverig gezocht wordt!

— Je hebt gelijk — ik vergat dat ik de man ben, die door den vloer is gezakt! fluisterde Brand verbijsterd. Wat dan?

— Naar boven natuurlijk! Het huis is zeer groot en wij hebben dus zeer waarschijnlijk alle gelegenheid om ons te verbergen. En vlug een beetje — want ik geloof dat ik boven al leven hoor!

De twee vrienden snelden nu als herten de trap op, bereikten het portaal — en zagen zich plotseling den weg afgesloten, want er naderde in de duisternis snelle schreden, en in het trappenhuis boven hen werd een zwak schijnsel merkbaar, waarschijnlijk was zoeven een electrisch lampje ontstoken.

Van het portaal af, waar zij stonden, beschreef de trap verder een geheele wenteling, en toen Raffles omhoog zag door die koker, kon hij vaag een korten, dikke man onderscheiden, die gekleed was in hemd en broek, en zoo vlug zijn corpulentie het toeliet de trap, kwam afdalen.

Binnen een paar seconden zou hij Raffles en Brand hebben moeten zien.

— Weer naar beneden! fluisterde Raffles. Hier zitten wij als in een val! De deur waardoor het meisje verdween, vlug een beetje. Zij snelden opnieuw de trap af, ijlden door de vestibule, en opende zonder eenige moeite de deur, waardoor zij de krankzinnige hadden zien vertrekken.

Zij stonden in een vertrek, waar het tamelijk

licht was, want in een hoek brandde een leeslamp naast een kleine tafel, en boven een ander tafeltje gloeide een tweede, kleinere lamp.

Er was nog een tweede deur aan dit vertrek en Raffles ging zich eerst overtuigen dat die niet op slot was en toen pas keek hij naar de stille gedaante die daar in een diepe stoel zat, en hem met haar flonkerende oog recht in het gezicht keek, zonder blijk te geven, hem inderdaad te zien.

Raffles doofde dadelijk het licht, zonder dat het meisje zich ook maar verroerde en trok Brand tot voor de deur naar de vestibule, terwijl hij fluisterde :

— Wij moeten hier zoo lang mogelijk blijven en hooren wat zij te vertellen hebben. Wie kwam daar naar beneden ?

— Een bediende ! En stil nu, daar is hij !

Zij hadden de deur op een kier opengelaten en zagen nu hoe doe de corpulente man, nog hijgend van het harde loopen, meer licht maakte, en toen de grendels van de straatdeur ging terugschuiven. Zijn oogen waren dik van slaap.

Bijna onmiddellijk klonk een allesbehalve vriendelijke stem ;

— Dat heeft lang genoeg geduurd man !

— Neem mij niet kwalijk, Brigadier — maar ik sliep vast ! U vergeet toch zeker niet dat het nog geen half vier is ?

— Waar slaap jij ? vroeg dezelfde onvriendelijke stem.

— Op de derde verdieping van het huis, Mijnheer. Er is toch hoop ik geen onraad.

— Heb je met een kaars geloopt ? vroeg de brigadier weer, zonder op de vraag te antwoorden.

— Met een kaars ? Neen ! Ik heb in de gang licht gemaakt.

— Wij hebben toch voor een der ramen duidelijk iemand met een kaars gezien, iemand die een wit hemd aanhad.

— Dat moet Juffrouw Helen geweest zijn, de dochter van Mijnheer Sheffield antwoordde de bediende zacht.

— Wandelt die in het holste van den nacht met een kaars door het huis, klonk de spotkende stem van de brigadier weer.

— Juffrouw Helen is — waanzinnig, Brigadier ! antwoordde de oude bediende met gebogen hoofd en heel zacht.

Het bleef heel even stil en de stem had een heel andere klank toen zij sprak :

— Dat heb ik natuurlijk niet geweten. En nu ter zake. Is hier onder het huis een kelder ?

— Er zijn zelfs meerdere kelders. Er wordt er maar één gebruikt, voor onze wijnen. Waar-

om vraagt U dat ? Wat beteekent eigenlijk dit politiebezoek ? vroeg de bediende, die ongeduldig scheen te worden. Zoudt U niet eindelijk zeggen wat er gebeurd is ? Zijn er inbrekers in ons huis ?

— Dat komen wij juist onderzoeken, antwoordde de Brigadier lakoniek. De inbrekers waren in het huis van Mijnheer Castor, zij zijn door een vermolmden vloer gezakt, zij zijn in een kelder terecht gekomen, en toen wij daar zelve kwamen, waren zij gevlogen, maar wij zagen licht onder een stalen deur, en dat licht verdween, en die deur was niet te openen. En jij weet natuurlijk wel, wie daar achter was ?

Raffles kon juist het dikke vollemaansgezicht van den bediende zien, en nog nooit had hij zooveel ongeloof, wantrouwen en verbazing bijeen gezien, op een menselijk geslacht.

De bediende had de grootste moeite om zijn kalmte te bewaren naar het scheen, en zijn stem was onzeker toen hij eindelijk ten antwoord gaf :

— Stalen deur ? Een kelder ? Wat hebben wij daarmee te maken ? Het huis van Mijnheer Castor grenst toch niet aan het onze ? Er is toch nog een huis tusschen, zoo groot als een kerk ! Als ge mij daarvoor uit mijn nachtrust zijt komen wekken !

— Ik zou niet zoo'n hooge toon aanslaan, man ! hernam de brigadier streng. Denk je soms dat wij niet weten wat wij zeggen ? Er is een stalen wand met een deur als een kluisdeur tusschen dit huis en dat van mijnheer Castor. Door die stalen deur moeten de inbrekers ontkomen zijn en dus zijn ze hier —

— Of in het huis ertusschen ! viel de bediende hem schouderophalend in de rede. Laat ik je dan maar zeggen, brigadier, dat ik niets met je kletspraatjes te maken heb, en weer naar bed ga ! Zeven uur is mijn tijd van opstaan, en daar heb ik recht op, als ik om twaalf uur ga slapen !

Er was iets in den toon van den bediende, zoo overtuigend, dat de brigadier een oogenblik scheen te aarzelen.

Toen begon hij weer :

— In het huis hiernaast zijn we geweest. Wij hebben uren besteed, eerst aan die vervloekte stalen deur, en toen aan het tusschenliggende huis. Er zijn kelders, zeker wel zes, maar er was niets te vinden — en toen dachten wij, dat er misschien een gang achter die kelders heenliep, die onder dit huis eindigde. Er gaan namelijk vreemde verhalen over mijnheer Sheffield.

— Vreemde verhalen? riep de corpulente man vol verontwaardiging. Dat doet de deur dicht. En nu ik er aan denk — zou jij alsjeblieft de straatdeur dicht willen doen, want ik sta in mijn hemd en het tocht hier als de hell!

De deur ging dicht, en toen ging de brigadier weer voort, ongeduldig nu:

— Wek in ieder geval je meester! Het is een zaak van belang. De inbrekers — want het zijn er bepaald twee geweest kunnen niet in de lucht zijn opgelost, en het is zoo goed als zeker dat zij hier in dit huis moeten zijn. Uren hebben wij in de kelders van het huis hiernaast gekeken en daar is eenvoudig geen uitweg. Overigens — je zult ook wel weten dat dat huis onbewoond is.

— Ik denk er niet aan, Mijnheer op dit uur van den nacht wakker te maken, zeide de bediende vastberaden. Wij hebben met die heele geschiedenis niets te maken.

Op dat oogenblik verscheen de gedaante van Sheffield boven aan de trap.

Hij was gekleed in een kamerjapon van roode zijde, die hem nog langer en magerder deed schijnen, en zijn bleek, mager gezicht, zijn hoog voorhoofd en de schuins opgetrokken wenkbrauwen deden hem meer dan ooit op Mephisto gelijken.

Zijn stem was volmaakt rustig toen hij vroeg:

— Wat heeft dat alles te beduiden, Buxton, wat willen die lieden? Stuur hen weg!

— Dat zal met ons niet zoo gemakkelijk gaan Mijnheer! zeide de Brigadier, die zich in zijn beroepstrots gekwetst voelde. U ziet toch zeker wel dat wij van de politie zijn. Wij doen onderzoek naar twee inbrekers, die hier zoo vast als iets in huis moeten zijn. Er was geen andere uitweg voor hen — maar het zou ook kunnen zijn, dat zij zich nog bevinden in dien anderen kelder, die een muur van staal heeft, en ook een stalen deur. Mijnheer Castor zelf zegt, dat hij nooit iets van dien muur en die deur heeft afgeweten. Dat kan ook best, want de inbrekers zijn ontsnapt door een gedeelte van zijn huis, waar nooit iemand een voet zette, en zij zijn door den vermolmden vloer gezakt. U zult dus wel zoo goed zijn, ons toe te staan, een onderzoek in te stellen.

Sheffield was een paar stappen naar beneden gekomen en nu kon Raffles door de deurkier zijn bleek, strak gezicht zien, hard als marmer.

— In dit huis zijn geen inbrekers, zeide hij stroef. Ik dank U voor uw bereidwilligheid mijn huis te onderzoeken, maar het is niet noodig. Gij kunt dus gaan!

Brigadier Sutton was niet spoedig ver-

bluft, maar op dit soort van bevel stond hij toch even met zijn mond vol tanden.

Intusschen — hij kende de Engelsche wetten goed om nu nog te durven aandringen. De heer des huizes weigerde een onderzoek — hij had geen bevel tot huiszoeking, — hij zou zich dus moeten schikken.

Toch klonk zijn stem allesbehalve vriendelijk toen hij schouderophalend hernam:

— Dan blijft ons niets anders over Mijnheer, dan het huis te blijven bewaken — en in dien tusschentijd zal ik een verlof tot huiszoeking gaan halen.

— Hoe lang kan dat duren? vroeg Sheffield, schijnbaar onverschillig, maar Raffles zag zeer goed de loerende uitdrukking in zijn oogen.

— Een uur? Prachtig — dat is voldoende. Ik wil zeggen — over een uur kunt gij doen dat gij wilt, want dat is althans een menschelijk uur, haha!

De brigadier keek nog eens scherp in de vestibule rond, daarna naar den bewoner van het huis, en hij wilde juist zijnen mannen een wenk geven om heen te gaan, toen een zonderling geluid zijn oor trof.

Het klonk als een kerkelijk gezang, hoog en doordringend, met plotselinge dalingen en stijgingen.

Allen keken naar de deur waarachter het geluid weerklonken had en Raffles en Brand hadden nog maar juist den tijd, de tweede deur te openen en zich daarachter op te stellen, op alles voorbereid, want de brigadier, bedacht zich nu geen seconde meer, bekommerde zich volstrekt niet om een verlof tot huiszoeking maar was met een paar stappen bij de deur, rukte ze open en bleef stom verwonderd staan op het zien van het zingende jongemeisje, in haar nachtgewaad.

Helen scheen den man eerst niet te zien, maar toen hield zij plotseling op met zingen, en keek hem aan met een vragenden blik.

— Pardon, Miss, hakte Sutton, die niet wist of hij moest lachen of vloeken, ik wilde U niet storen. Maar hebt gij misschien iemand door deze kamer zien komen?

Om de fraaigevormde lippen van de waanzinnige kwam een eigenaardige glimlach, en toen antwoordde zij zeer rustig en met een heldere, hooge stem:

— Neen — ik heb niemand gezien. Ik was hier alleen en zong mijn liedje.

Sutton wilde nog iets zeggen, maar hij voelde plotseling een lange, magere, maar zeer sterke hand als een klauw zijn schouder grijpen, en

een stem die siste van woede zei vlak bij zijn oor :

— Laat mijn dochter met rust man ! Ik geef je den raad, het haar niet lastig te maken of het zou je slecht vergaan ! Zie je niet dat zij ziek is ?

De brigadier mompelde een verontschuldiging, en monsterde voor een kort oogenblik het magere gezicht vlak bij het zijne, met de fonkelende tijgeroogen er in, die hem schenen te willen vernietigen.

Maar Sutton was van het goede hout gesneden en niet zoo spoedig bang te maken. Hij was van oordeel dat hij zijn plicht gedaan had en zei norsch even aan zijn helm tikkend :

— Als ik zulk een verdacht geluid hoor als zingen om vier uur in den morgen dan heb ik het recht eens te gaan zien wat dat beteekent. Over een uur komen wij terug Mijnheer Sheffield en dan — —

Weer moest hij ophouden want er klonk weer een ander gerucht, somber en akelig en dat uit den grond scheen te komen.

De agenten keken eikander ontdaan en vragend aan.

Het klonk als de klacht van een zwaar gewond, zeer groot dier !

Sheffield had het ook gehoord, en nu was het alsof zijn oogen vlammen schoten.

Zijn vuisten waren gebald, en een rochelend geluid kwam uit zijn keel.

Wat Buxton betreft — het was duidelijk dat ook hij zich grootelijks verwonderde over dit geluid.

Hij deed reeds onwillekeurig een stap in de richting van de deur naast de trap toen een snijdend bevel van zijn meester hem deed stilstaan :

— Blijf hier Buxton. Je hebt daar niets te zoeken.

— Maar wij wel mijnheer Sheffield ! zeide de brigadier vastberaden. Er is hier iets niet pluis in dit huis, dat staat voor mij vast — en gelukkig heb ik geen verlof tot huiszoeking noodig in bijzondere gevallen. En mijn kop eraf, als dit niet een heel bijzonder geval is.

Zonder zich een oogenblik te bedenken stapte hij op de deur toe, en draaide de kruk om, gevolgd door twee mannen, terwijl er twee in de vestibule op zijn bevel achterbleven.

— Ik verbied jullie om door die deur te gaan, gilde Sheffield, bijna dol van woede en nu werkelijk veel gelijkend op een duivel in zijn rood gewaad, dat tot op den grond neerhing en zijn wilde gebaren.

Dit was een zeer onverstandige opmerking

te maken aan iemand als brigadier Sutton.

Natuurlijk prikkelde zij hem juist om thans tot iederen prijs zijn onderzoek voort te zetten.

Er kreunde daar geen dier — maar een mensch, een gewond mensch, of een die doodelijk ziek was, dat had hij duidelijk gehoord.

Hij ging dus met snelle stappen door de gang, vond de kelderdeur, opende ze, daalde, met de twee agenten op zijn hielen, de steenen trap af, en stond voor de gegrendelde, zware kelderdeur.

In een oogwenk had hij die grendels teruggeschoven, en de zware deur geopend.

Met een gesmoorde kreet deinsde hij terug.

Op den grond lag een half ontkleede neger, zeer zwaar gewond en die zijn bloed verloor uit een gapende snede in zijn nek, en een tweede zwarte leunde uitgeput tegen den muur, en hij was het, die die loeiende kreten had geslaakt. Die jammerende roep om hulp.

Maar plotseling zweeg deze man en keek met doodelijke ontsteltenis in zijn met bloed doorloopen oogen over den schouder van den brigadier heen.

Deze draaide het hoofd om en zag Sheffield in de deuropening staan, bleeker dan een lijk en sidderend van woede.

Met een paar stappen was hij bij den neger, en zeide in een vreemde taal snel eenige woorden tot hem die klonken als een vraag en als een bedreiging.

— Dat ziet er heel leelijk uit, Mijnheer Sheffield, begon Sutton afgemeten. Twee negers in een afgesloten kelder, die ik gerust een oel durf noemen en een daarvan bijna leeggebloed, terwijl de andere met een zwaren tegel op zijn kop schijnt te zijn geslagen — want daar ligt het ding !

— Het zijn twee bedienden van mij en zij zullen hier twist gekregen hebben, mompelde Sheffield, die zich tegen den muur leunende moest staande houden.

— Ei ? En toen het gevecht was afgelopen, grendelde een van die twee mannen van binnen af de deur ? Dat is een kranig stuk werk ! Ik geloof van dat gevecht niet veel, mijnheer Sheffield. Nu, het zal wel worden onderzocht. In de eerste plaats moet deze arme duivel met die jaap in zijn nek geholpen worden. Jongens, draagt hem voorzichtig naar boven. Een van jullie heeft immers verbandmiddelen bij zich ?

Een der agenten knikte bevestigend, en niet zonder inspanning droegen zij den zwaar-gewonden neger na hem voorloopig verbonden te hebben langs de steenen trap naar boven.

Buxton stond nog altijd half verbijsterd en niet wetend wat hij denken of doen moest vlak bij de deur naast de trapen slaakte een gesmoorde kreet van verbazing op het zien van den bewusteloozen neger.

— Je collega is er leelijk aan toe, vriend! sprak een der dragers, toen zij den gewonde behoedzaam hadden neergelegd op een der zware rustbanken.

— Collega? herhaalde Buxton met wijdgeopende oogen. Wat bedoel je man? Ik heb dien zwarten van mijn leven niet gezien.

— Wat vertel je daar nu? riep de agent uit, op zijn beurt het toppunt van verbazing. Die man is toch een bediende die hier thuis hoort? Beneden is er nog een.

Buxton greep zich met beide handen naar het hoofd en kreunde:

— Ik geloof dat ik er nog gek van zal worden! Wat beteekent het allemaal? Ik zeg je dat ik hier alleen in huis ben met een keukenmeid, een dienstmeisje en een huisknecht, en die slaapt hier niet eens. Negeren hebben wij nooit in dienst gehad. De chauffeur van Mijnheer is een echte Schot, en ook die woont in zijn eigen woning.

De twee agenten zagen elkaar verbluft aan, en een hunner zei schouderophalend:

— Dat moeten ze in de Yard dan maar uitmaken! Het is zeker een van de gekste geschiedenissen die ik nog ooit beleefd heb — en, ik heb toch al heel wat raars gezien in mijn leven.

Intusschen was ook Sheffield weder door de deur in de vestibule getreden, met een uitdrukking van woeste haat op zijn mager gezicht en in zijn lichtende oogen.

Hij werd gevolgd door den brigadier, die zoo goed mogelijk den reusachtigen neger ondersteunde.

In de vrije hand droeg hij den bebloeden Yatagan waarmede Brand den zwarte had neergeslagen.

Hij bracht den nog versuften man naar een stoel en begon dadelijk op strengen toon, zich tot Sheffield wendend:

— Deze zaak zal onderzocht moeten worden mijnheer. U zult wel toe moeten geven dat er onder den grond van dit huis zeer vreemde dingen gebeuren. Zijn die twee zwarte Uw bedienden?

— Ja! antwoordde Sheffield kortaf, en nauwelijks verstaanbaar.

— Wat deden zij daar beneden?

— Ik weet het niet — ik kan het niet zeggen. — ik sliep!

— Wat heeft u dan wakker gemaakt?

— Ik moet zijn wakker geworden door het loopen van Buxton mijn Butler, ik slaap namelijk zeer licht.

— Hebt gij er eenig denkbeeld van hoe die twee negerbedienden in hun zonderlinge dracht, en die beiden een vlijmscherp kapmes dragen, op dat uur van den nacht in dien kelder opgesloten zijn geweest?

— Ik kan het niet verklaren, antwoordde Sheffield op denzelfden doffen toon. Misschien zijn het dan toch — de inbrekers geweest, die in mijn huis wisten door te dringen. Ik kan mij niet voorstellen op welke wijze.

De brigadier keek Sheffield strak aan, met een veelzeggenden blik, en hernam toen schouderophalend:

— Het blijft zeer zonderling. Ik kan mij begrijpen dat men negerbedienden houdt, maar niet dat die lieden om vier uur in den morgen met een zeer gevaarlijk wapen in den gordel in de keldergangen van een huis rondloopen. Vertel mij dan eens mijnheer de butler heb je die lieden ook wel eens overdag met die kapmessen zien wandelen?

Buxton sloeg een schuwen blik op zijn meester en gaf geen antwoord.

Maar een van de agenten sprak voor hem:

— Hij zeide zooveel dat hij die zwarten nooit van zijn leven gezien had.

— Is dat zoo? vroeg de brigadier hoe langer hoe verbaasder.

— Het is zoo! antwoordde Buxton met gebogen hoofd en nauwelijks hoorbaar. Ik wist volstrekt niet dat die menschen hier in huis waren. Ik moet de waarheid zeggen...

— Dat zou ik je tenminste sterk aanraden man, zeide Sutton droogjes. Kunt U hier een verklaring van geven, Mijnheer Sheffield.

— Ik wenschte niet dat mijn overig personeel in aanraking zou komen met deze beide zwarten.

— Waarom niet.

— Daarop wensch ik geen antwoord te geven. Ik had hen voor bijzondere doeleinden noodig. Zij vertoefden steeds in een afgelegen deel van mijn huis, dat zeer groot is.

— Onder den grond? vroeg de brigadier. Er kwam geen antwoord.

Men hoorde eenige oogenblikken niets anders dan het zachte kreunen van den gewonden neger.

Toen hernam Sutton, zijn breede schouders ophalend:

— Het ligt niet aan mij, om U een antwoord af te dwingen, Mijnheer Sheffield. Daar zal een andere instantie wel voor zorgen. Armstrong.

jij belt Scotland Yard op, dat ze een inspecteur en een paar detectives hier sturen. Twee mannen moeten hier achter blijven. Laat hen ook een brancardwagen sturen om die twee negers af te halen.

— Daar verzet ik mij tegen, riep Sheffield op heftigen toon. Zij kunnen zeer goed hier verpleegd worden. Mijn huis is groot genoeg.

De brigadier dacht een oogenblik na en zeide toen :

— Ik geloof niet dat ik mij daartegen mag verzetten, dan moet er een dokter komen. Bel nu dadelijk de Yard op, Armstrong.

— Help mij, de zwarten in de kamer te dragen die ik u zal aanwijzen! zeide Sheffield norsch. Ik kan het alleen niet. Jij kunt naar je kamer gaan, Buxton.

— En blijf daar maar tot we je komen halen voor een ondervraging, zeide Sutton stroef.

En terwijl de totaal wezenlooze butler de trap weer beklom, droegen de agenten met de

grootste behoedzaamheid achtereenvolgens de beide gewonde negers in een tamelijk ruim, helder vertrek waarin twee ijzeren ledikanten stonden, en waarvan Sheffield de deur openhield.

Twee agenten plaatsten zich vervolgens voor de straatdeur, terwijl de anderen haastig weer aan hun werk op straat gingen.

Sheffield had langzaam de deur van het ziekenvertrek gesloten.

En zoo kon geen van de beide agenten voor de straatdeur zien dat bijna onmiddellijk daarna de twee ijzeren ledikanten met het gedeelte van den vloer waarop zij rustten, langzaam en bijna zonder gerucht begonnen weg te zakken, totdat zij geheel verdwenen waren.

En evenmin zagen zij, hoe de vloerluiken weer naar boven kwamen en zich in de sponningen sloten, zonder zichtbare naad — maar ditmaal zonder de ledikanten er op.

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK V.

OM MILLIOENEN LEVENS.

Raffles en Brand waren voorzichtigheids-halve achter de tweede deur blijven staan, en zij hadden dus niets kunnen zien of hooren van hetgeen in het ruime voorhuis geschied was. Maar dit eene wisten zij met volmaakte zekerheid — zij bevonden zich hier in het grootst denkbare gevaar want zij begrepen niet, hoe zij ongezien de plek moesten verlaten, waar zij zich thans bevonden.

Een deur was nergens te zien, of liever te ontdekken — want men moest op het gevoel werken, daar het hokje stikdonker was — en zij zouden dus weer moeten heengaan door dezelfde deur die hun toegang had verschaft tot dit kleine vertrek, waar zich geen enkel meubelstuk bevond.

Beiden hadden natuurlijk zeer goed gehoord hoe het meisje ontkennend geantwoord had op de vraag van den agent of zij iemand had zien voorbijgaan, maar het had hun volstrekt niet verwonderd — de ongelukkige was immers in haar geestvermogens gekrenkt.

Maar wat hielp dit, nu de vestibule waarschijnlijk toch nog vol agenten stond?

Raffles waagde het er op, voorzichtig de eerste kamer weer binnen te gaan.

Helen zat nog steeds op dezelfde plaats. Zij zweeg nu, het doordringende, bijna angstwekkende zingen had opgehouden, maar haar lippen prevelden zachte, onhoorbare woorden, terwijl zij speelde met een halsketting die Raffles nu pas tot zijn groote verbazing herkende als de snoer van de kostelijkste diamanten die hij nog ooit gezien had.

Het leek bijna onmogelijk, en toch was het zoo — in het holste van den nacht liep dat ongelukkige schepsel met een collier om den blanken, slanken hals, dat minstens twintigduizend pond sterling moest waard zijn.

Helen deed dit snoer met automatische gebaren af en weer aan, en plotseling kreeg zij

Raffles in het oog, een vage glimlach vertoonde zich op haar bleek gezichtje en zij wierp hem met een onverschillig gebaar het snoer toe, terwijl zij zachtjes zeide:

— Daar, vreemde man — neem jij het speelgoed maar. Het glinstert te erg. Het steekt mij in de oogen — het verwacht mijn gedachten!

Raffles aarzelde een kort oogenblik. Hij wilde op haar toetreden om haar de diamanten terug te geven, maar zij maakte dadelijk een gebaar van afweer en van schrik en zeide, zonder stemverheffing echter, ofschoon haar oogen doodelijke angst verrieden:

— Houdt het, zeg ik! Ik wil het niet meer. Het glinstert te erg, zei ik toch! En kom niet dicht bij mij — ik mocht eens vergaan tot stof! Zoo'n akelig klein, grijs hoopje stof! Afschuwelijk is dat!

Zij rilde en sloeg met een heftig gebaar beide armen om haar schouders, als iemand die eensklaps door een heftige koude wordt overvallen.

En Raffles meende het te begrijpen — dat ongelukkige schepsel was krankzinnig geworden, omdat zij, misschien wel bij toeval achter de verschrikkelijke plannen van haar vader was gekomen!

Waarschijnlijk was haar geest toch al niet al te sterk geweest en had die ontdekking haar den genadeslag gegeven.

Raffles begreep zeer goed dat het meisje in haar angst misschien zou gillen als hij aandrong, hij bekeek het snoer even, zag aanstonds dat aan de echtheid niet te twijfelen viel, en liet het in zijn zak glijden.

Hoeveel meer waarde zou dit snoer in ieder geval hebben in zijn handen die wisten te geven, dan om den bloedelozen, wat mageren hals van dat arme kind, dat men even goed kralen kon laten dragen.

Hij wilde nog iets zeggen, toen een zwak

gerucht in de vestibule hem tot zwijgen bracht.

Het was juist het oogenblik waarop Buxton de trap beklom, en een paar agenten de gewonde negers opnamen en wegdroegen zooals Raffles door de deur die hij weer behoedzaam op een kier geopend had, tot zijn niet geringe verwondering kon waarnemen.

Hij voelde een lichten druk op zijn schouder en zag Brand naast hem staan.

Behoedzaam sloot hij de deur weder, en Brand vroeg fluisterend:

— Wat beteekent dat — waar dragen zij die zwarte beesten heen?

— Ik weet het niet — ik zag alleen dat Sheffield een deur openhield, antwoordde Raffles even zacht.

— Ik weet het — zij zijn zeker in de kamer met de ledikanten! zeide eensklaps achter hen de melodieuze, wat eentonige stem van de krankzinnige.

De twee mannen keken elkander aan en Raffles herhaalde verwonderd:

— In de kamer met de ledikanten? Wat meent zij daarmee?

— Zij zijn in die kamer — maar zij zullen er wel niet blijven! hernam Helen met een eigenaardig spotlachje. Niemand blijft lang in die kamer die er eenmaal is.

De vloer!

— Wat bedoelt zij toch? fluisterde Brand, dien het koud over den rug liep, als hij maar keek naar de overgrootte, diepe oogen met hun akeligen, starenden glans.

— Ik weet het evenmin als jij Brand! Maar er is zeker iets verwonderlijks aan die kamer dat is zeker! Er zijn twee agenten hier op post gebleven naar ik zie, Sheffield is ook nog in de vestibule. Er is dus geen sprake van, dat wij langs dien kant kunnen ontsnappen, want wij zijn ongewapend, en zij zullen ons dadelijk kunnen grijpen — als Sheffield ons tenminste niet zonder eenige aarzeling neerschiet. Hij moet natuurlijk vreezen dat wij onmiddellijk zijn verschrikkelijk geheim zullen verraden.

Even bleef het stil en toen hernam Brand:

— Het is duidelijk, dat de agenten onze cel hebben ontdekt, en daar Sheffield er bij moet zijn geweest, zal hij zich afvragen, wat er van ons geworden is.

— Natuurlijk! Maar hij zal er zich wel voor gewacht hebben, de waarheid te zeggen aan de agenten en het huis grondig te laten onderzoeken, want als wij gevonden werden, zoo moest hij redeneeren, dan was het ook uit met zijn afschuwelijke proefneming.

— Dat weet ik nog zoo niet! zeide Brand

op doffen toon, terwijl hij het hoofd schudde. Geen enkele bepaling in de wet verbiedt een geleerde proeven te nemen in zijn eigen huis. Men zou hier alles vernielen — maar hij zou in het leven blijven, en korten tijd daarop weer elders zijn helsche proeven hervatten.

— Ik vrees dat je daarin gelijk hebt, Brand.

— Nu zijn zij beneden, klonk plotseling weer de eentonige en toch zoo doordringende stem van het meisje.

— Wat zegt zij toch? zeide Brand zacht.

Raffles wendde zich tot de krankzinnige en vroeg op zijn vriendelijksten toon:

— Wie zijn beneden, lief kind?

— Wel — Selim en Joseph! Nu worden zij ook een hoopje asch — zooveel als er op een mespunt kan, zegt vader.

Raffles en Brand wendde elkander snel het gelaat toe. Brand was vreeselijk verbleekt, en zijn stem trilde toen hij vroeg:

— Zou zij de waarheid spreken?

— Dat doen krankzinnigen in zulke gevallen altijd, Brand. En ik geloof dat ik nu de verschrikkelijke waarheid begin te doorzien! Die negers zijn lastig geworden — zij zouden in staat zijn, in hun stervensuur de waarheid te biechten.

— Hoe kunnen zij dat — zij zijn stom.

— Maar zij kunnen schrijven! Zij kunnen hun verklaring op schrift stellen. Misschien ook vreezen zij, gestraft te worden, als zij hun meester niet bezwaren, nu er eenmaal politie in huis is geweest. Hoe het ook zij — Sheffield moet vreezen dat zijn twee slaven een tipje van den sluier zullen oplichten, en dat is voor hem al meer dan voldoende, zich van hen te ontdoen.

— Maar dat is krankzinnigheid! De politiemannen hebben zelve die mannen in het vertrek gedragen. Zij moeten toch begrijpen dat er iets met hen geschied is, als zij ze daar niet terugvinden?

— Wat hebben zij aan dat begrip? Zie je dan niet in, dat geen rechter Sheffield iets zal kunnen doen als men die twee zwarten nooit weervindt? Geen stukje van hun kleding, niet het allerkleinste deeltje van hun geraamte? Landri is destijds ter dood veroordeeld op het vinden van een zakboekje met aantekeningen, een gewoon fornuisje en eenige verkoolde beenderen, niet eens voldoende om er een litermaat mede te vullen — en toch was dat voldoende. Maar zelfs dat weinige zal men hier niet vinden — er zal eenvoudig niets zijn. Die twee negers konden evengoed niet bestaan hebben, en elke nasporing zal volmaakt vruch-

teloos zijn. Maar een veel verschrikkelijker onheil kan worden aangericht indien onhandige agenten aan de kranen gaan draaien, wanneer zij er in mochten slagen, het geheime laboratorium te ontdekken, wat ik intusschen sterk betwijfel. Dat is niet te vinden als men den weg niet weet.

— Nu glijden ze af naar de kooi des doods! zeide de eentonige stem achter hun rug weer. Nog tien minuten, en zij zijn stof — ach, zulk een klein bijna onzichtbaar hoopje! Wilt gij hen zien?

De vraag, blijkbaar tot Raffles gericht kwam zoo onverwacht, dat hij niet aanstonds wist wat te antwoorden.

De krankzinnige was echter reeds opgestaan, spookachtig bleek in haar lang nachtgewaad, en hij begreep dat hij nu dadelijk iets doen moest.

Indien zij naar de gangdeur ging was alles verloren want zij zou nu stellig spreken.

Hij dacht reeds over een wanhopig middel na, haar dit te beletten, toen het meisje zich omwendde van de deur af, terwijl zij op haar dringenden toon zeide:

— Volg mij — ik zal u toonen hoe het in zijn werk gaat. Het gaat o, zoo vlug, en het is erg merkwaardig. Gij zult er juist zoo van genieten als ik gedaan heb, ahaha!

Raffles en Brand, dicht naast elkander staande, meenden niet anders of zij zou naar de tweede deur gaan, nu zij zich van de eerste had afgewend, maar in plaats daarvan liep zij met haar slepende, trage schreden regelrecht op den schoorsteen aan en een oogenblik later gingen haar tastende, witte, dunne vingers over het loofwerk van eikenhout, dat ter versiering naast den schoorsteenmantel was aangebracht.

Toen scheen zij met een vinger op een rozenknop van hout te drukken en op hetzelfde oogenblik schoof naast den schoorsteen in de houten beschieting van den muur een smal vak terzijde, dat den weg versperd had tot een nauwe, duistere en lage gang.

De hoogte was zoodanig dat het meisje er juist rechtop door kon gaan, evenals Brand, maar Raffles moest zich bukken.

Hij liep achteraan en bemerkte, dat het houten deurtje vanzelf weer achter hen dichtschroof zonder het minste gerucht.

Daar het stikdonker was, knipte hij zijn zaklantaarn aan, maar onmiddellijk beval de doordringende stem van den krankzinnige:

— Doof het licht! Het verschrikt mij. Ik

kan niet zooveel licht velen! Geef mij de hand maar, gij die achter mij loopt.

Raffles knipte onmiddellijk de lamp weer uit, en in de diepste duisternis ging het drietal voort, zonder dat er iets gezegd werd, totdat na een twintigtal schreden de stem van het meisje weer klonk:

— Hier is een trap. Wees voorzichtig. Ik zelf kan zweven, ik kan vliegen als een vogel — maar dat kunt gij niet!

Raffles hoorde hoe de voet van Brand naar de eerste trede tastte en toen volgde hij hem.

De treden waren van steen, en hij telde er twee- en-twintig.

Zoodra zij beneden waren zagen zij een helder licht-schijnsel.

Het straalde naar buiten door de halfopenstaande deur aan het einde van een vrij lange gang.

Het meisje opende die deur nog verder, en Raffles merkte tot zijn verwondering dat zij binnen in het laboratorium stonden dat dus nog een derde, volstrekt onzichtbare deur moest hebben.

Inderdaad bemerkte hij aan die deur niet het minste uitsteeksel, geen knop of kruk, geen slot en geen grendels, en hij besloot dus, dat het meisje ergens op de trap een verborgen mechaniekje in beweging had gebracht, hetwelk die stalen plaat, zoo glad als een spiegel en die als deur fungeerde, om een onzichtbare spil had doen draaien.

Onmiddellijk waren de blikken der beide mannen gevestigd op de groote, glazen kooi, waarin zij zelve het leven hadden moeten laten.

Zij zagen dat er iets aan veranderd was.

De voordeur was nu gesloten met een stalen kruk, maar in de achterwand gaapte een vrij breede opening, daar, waar de kooi tegen den betonnen muur rustte.

Twee deuren waren naar binnen opengeklaapt, en daarachter, zich verliezend in de duisternis, was een tamelijk steile gladde helling zichtbaar, blinkend als het oppervlak van een vijver, en waarschijnlijk uit staal gemaakt.

— Daar komen zij! zeide het meisje, met een vreemde glimlach.

Inderdaad klonk er een zonderling gerucht, het geluid van stampende voeten, van een dierlijk gebrul, en toen kwamen met snelle vaart, ofschoon een der ongelukkigen het onmogelijke deed, zich op die steile helling ergens aan de naakte wanden vast te klampen de twee reusachtige negers omlaag glijden tot in de kooi.

Met een enkele sprong was Raffles bij de kleine, voorste deur, draaide het stalen kruk-wiel om, en rukte de deur naar zich toe.

Een der negers wist zelf naar buiten te strompelen, half gek van ontzetting, en Raffles en Brand gingen zelven met doodsverachting de glazen kooi binnen, en trokken den anderen, zwaargewonden neger naar buiten, waarop zij haastig de voordeur weer sloten.

Bijna op hetzelfde oogenblik en met onweerstaanbare kracht en snelheid sloten zich de twee stalen deuren, beneden aan de gladde helling.

Elkander bij de hand houdend, staarden de beide mannen naar de bovenzijde van de

glazen kooi.

— Daar komt de druppel! zeide de een-tonige stem van de waanzinnige.

Inderdaad, aan het einde van de fijne naald vormde zich reeds het bijna onzichtbare, licht-groene drupje — en het volgende oogenblik viel het.

De neger die het zag werd vaalbleek, sloeg zich op de borst en mompelde iets onverstaanbaars maar het klonk als een vervloeking.

En Raffles zeide ernstig:

— Die man moet vernietigd worden — het gaat hier om honderden millioenen levens. Het gaat om het voortbestaan van deze aarde.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote coll. gegarandeerd echte diamant-ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK VI.

NEGERWRAAK.

De neger die bij kennis was had zich op den betonnen vloer geworpen, wentelde zich daar heen en weder, greep toen plotseling de enkels van Raffles en kuste diens voeten, terwijl hij verwarde klanken uitstiet.

— Laat dat! zeide Raffles streng. Je hebt ons ook willen dooden, je hebt je duivelsche meester geholpen!

De stomme hief zijn verschrikkelijke vuisten, thans gevouwen naar Raffles op, als om hem vergeving af te smeeken, en wierp zich toen opnieuw voor hem neer.

Maar plotseling richtte hij zich op, zijn ge-
laat kreeg een woeste uitdrukking, en hij schudde zijn vuist in de richting van de deur.

Raffles begreep hem maar al te goed. De man had nu zijn vroegere meester wraak gezworen, nu deze zich van hem had willen ontdoen, als van een waarloos vod.

Toen knielde hij voor Raffles neer, boog het hoofd en spreidde zijn geweldige armen ten teeken van onderwerping.

Brand, die doodsbleck naar de kooi was blijven staren, zeide nu zacht:

— Er is een ding dat ik volstrekt niet begrijp, Edward. De mensch en alles wat hij aan en bij zich heeft, vergaat tot een hoopje stof — al het metaal, de rubber van zijn zolen, de spijkers in zijn schoenen, het hout van zijn potlood — het glas van zijn horloge! Hoe komt het dat dit glas tegenstand biedt.

De neger was plotseling opgestaan en maakte een heftig ontkennend gebaar, toen stak hij één vinger op.

— Hij bedoelt Brand dat dit geen glas is maar een andere doorzichtige stof en dat het de eenige is, bestand tegen de inwerking van den Groenen Dood — bedenk wel, de eenige stof op de wereld!

Nu knikte de neger weer met kracht bevestigend, en toonde zijn witte tanden.

Maar Raffles ging voort:

— Wij zullen nu eerst dien anderen zwarten schavuit eens onderzoeken. Hij is er leelijk

aan toe, maar ik moet in mijn kleinen lederen tasch — gelukkig in een glazen flacon met een glazen stop — een weinig van mijn wondzalf hebben — wij zullen ze eens beproeven op dezen zwarten sinjeur.

Hij zocht en vond in een klein étui een flacon van fijn geslepen kristal, ontdeed ze van de stop, en knielde naast den zwaargewonden man neer, die daar schijnbaar levenloos op den vloer lag, terwijl Brand behoedzaam het verband losmaakte.

Raffles streek haastig wat van de zalf op de wonde, die aanstonds minder sterk bloedde. En gedurende al dien tijd was de waanzinnige alsof dat alles haar volstrekt niet aanging, zacht zingend door het laboratorium geschreden, nu en dan stilstaand voor een zonderling toestel waarover zij heen streek met haar blanke, dunne vingers, ophoudend met zingen en in zichzelf lachend.

— Zou hij het er bovenop halen? vroeg Brand zacht, neerziend op den gewonde.

— Hij is verbazend taai, Brand — ik denk wel dat hij het overleven zal. — Zooals de zaken nu staan hoop ik het maar — ik had het recht om mijn leven te verdedigen en zij hadden niet veel goeds tegen ons in den zin — maar onder deze omstandigheden gun ik hem zijn eigen bestaan! Wat doen wij met hem?

— Wij zullen hem voorloopig hier moeten laten Brand. Dat afglijden langs de helling heeft hem natuurlijk ook geen goed gedaan. Maar een uur rust zal hem heel wat op weg helpen naar de beterschap.

De andere neger, die dit alles gehoord had, maar stil op zijn makker had neergezien, greep nu plotseling den arm van Raffles, wees naar de zoldering, maakte het gebaar van geld tellen, grijnslachte en gaf toen met zijn verschrikkelijke handen een groote hoeveelheid aan.

— Wat wil hij toch? vroeg Brand verbaasd.

— Het is dunkt mij duidelijk genoeg! antwoordde Raffles glimlachend. Hij wil eenvoudig

zeggen dat er boven zeer veel geld is in het bezit van zijn meester. Heb ik goed geraden, man ?

De neger knikte snel een paar malen bevestigend, en aan het woeste flikkeren van zijn oogen was maar al te duidelijk te zien, dat hij wraak wilde nemen op een meester die zijn vreeselijke diensten had willen beloonen met den dood.

— Jij weet waar dat geld is ? vroeg Raffles nog altijd glimlachend.

Weer knikte de neger.

— En je wilt mij wijzen hoe ik het in handen moet krijgen ?

Voor de derde maal gaf de neger door met zijn hoofd te knikken een bevestigend antwoord, en opnieuw vatte hij Raffles bij de pols, als om hem tot spoed aan te manen.

— Wij zullen die uitnoodiging niet afslaan, Brand ! zeide Raffles. Het lijkt mij een goed werk, dien wereldverdelger zoo veel mogelijk geld af te nemen ! Hoe minder hij er van overhoudt hoe minder kwaad hij ook kan stichten. Vlug wat, voor hij zichzelf weer naar boven begeeft, al geloof ik niet dat de agenten hem dat zullen toestaan.

— Maar moeten wij dan de vestibule niet passeeren ? wierp Brand tegen, die weinig lust scheen te hebben in een verlenging van het avontuur.

De neger had de vraag verstaan en schudde ontkennend het hoofd.

— Je ziet dat er volstrekt niets te vreezen is, Brand — en wij zullen onzen zwarten gids dus volgen !

De zwaargewonde neger werd behoedzaam in een hoek van het laboratorium gedragen en vervolgens maakten de beide vrienden zich gereed, Selim te volgen die reeds ongeduldig stond te wachten en die door zijn wraakzucht zelve beter genezen scheen te zijn dan door alle zalven ter wereld.

Hij stond daar als een zwarte maciste, reusachtig, als het beeld der wrake zelf, hoog en dreigend opgericht.

Wat het meisje betreft, zij scheen zich van het geheele voorval niets meer aan te trekken, maar dwaalde nog altijd rond in de groote zaal en Raffles bemerkte tot zijn verbazing dat de anders zoo woeste met bloedbeloopen oogen van den neger vol teederheid op de krankzinnige rustten, een uitdrukking die men ook ziet in de oogen van een New Foundlander, als hij naar zijn baas opziet.

Een oogenblik zelfs scheen hij nog te aarzelen of hij haar wel alleen zou laten, maar toen,

nadat hij zich had overtuigd, dat het armschepsel lag neergeknield naast zijn bewusteloozen makker opende hij ongeduldig en haastig de deur, thans dezelfde waardoor de beide gevangenen voor de eerste maal waren weggeleid, en ging de zwart verlichte gang in, ongearticuleerde, zachte klanken uitstootend.

Men ging thans echter niet zoo ver als dien eersten, vreeselijken keer, maar de neger duwde halverwege de gang snel tegen een wat uitspringenden steen, en onmiddellijk schoof met een zacht knarsend geluid, een kleine deur terzijde, waardoor zij diep bukkend moesten heengaan.

Nog een paar stappen en zij waren aan den voet van een eikenhouten wenteltrap, die misschien vroeger menigmaal gebruikt was, in vergane eeuwen, maar die was vergeten en nutteloos geworden na de moderniseering van het huis toen aan de voorzijde een vestibule, nieuwe straatdeur en een monumentale trap werden gebouwd.

De trap wentelde niet minder dan vijf maal om haar eigen spil alvorens zij uit kwam op een stikdonker portaaltje, en Raffles bemerkte hoe de neger grommend naar iets scheen te zoeken, totdat het plotseling licht werd.

Selim had een lucifer aangestoken en stak daarmee een stompje kaars aan, dat eveneens op een klein plankje in een oude blaker zich bevond.

Het was Raffles aanstonds duidelijk, dat de negers dezen sluipweg weleens vaker hadden gevolgd.

Hij stond op een smal portaal, heel aan het einde voorzien van een kleine deur, met een ouderwetschen knop, zooals men ze al sedert het begin der achttiende eeuw niet meer maakt.

De neger ging voor, en opende deze deur zonder eenige moeite.

En tot groote verbazing van Raffles stond hij thans in een zeer fraai gemeubeld vertrek en de deur bleek de achterzijde te zijn van een smal, door een kunstenaar beschilderd paneel.

In de kamer zelve echter, was van een kruk niets te bespeuren, en waarschijnlijk ging ook deze deur, de zooveelste geheimzinnigheid in dit wonderlijke huis, pas open als men het geheim van het mechaniek kende.

Het vertrek waarin de drie mannen zich nu bevonden was zeer ruim, en met een bijna barbaarsche weelde ingericht, een weelde die volstrekt niet strookte met het staalharde meedoogenlooze karakter van zijn bewoner, of met den drogen aard van een geleerde.

Raffles zag onmiddellijk de brandkast, een

tamelijk groot meubel, maar van een ouderwetsche inrichting die hem deed glimlachen.

Hij was er al bij, nog voor de neger met een grijnslach hem het meubel had aangewezen.

Hij bracht met een gewoonte gebaar de hand in zijn zak toen Brand hem een uitroep van woede en spijt hoorde slaken.

— Wat is er? vroeg hij op zachten toon, naderbij tredend.

— Wat er is? Wel, er is, dat wij kindsch schijnen te worden. Al de moeite van deze klimpartij is nutteloos geweest. Al het geld dat er mogelijk in deze kast zit is voorloopig voor ons onbereikbaar.

— Waarom?

— Omdat de tasch met werktuigen in het laboratorium is achtergebleven, en omdat de kleine bos met loopers, die voor deze kast waarschijnlijk voldoende zouden zijn geweest, door de electromagneet is weggerukt, en niet terug te vinden zal zijn. Het is mij een raadsel, hoe ik dat heb kunnen vergeten.

Wij hebben vannacht heel wat beleefd, zeide Brand droogjes. Het verwondert mij volstrekt niet, dat men zulke dingen kan vergeten.

— Men mag zulke dingen nooit vergeten Brand, in geen enkele omstandigheid! zeide Raffles streng.

— Wil ik naar beneden loopen, en de tasch gaan halen? bood Brand aan.

— Het zal wel noodzakelijk zijn tenminste wanneer ik mij niet voor overwonnen wil verklaren nog voor den strijd met deze tasch begonnen is.

Raffles had den zin nog niet voltooid, of een schel, duivelsch lachje deed hem snel omzien.

Henry Sheffield stond op den drempel van een deur, die naar een aangrenzend vertrek voerde.

Hij had een zware browning in de rechtervuist, en keek zwijgend beurtelings van den een naar den ander, maar tenslotte bleef zijn blik vol giftige haat rusten op den neger die daar in gebukte houding stond als een panter gereed voor den sprong.

— Je bent het dus ontkomen, jij zwart beest, en deze mannen hebben je gered? begon Sheffield hoonend. En nu hebben jullie het op mijn geld voorzien — alsof geld nog eenige waarde zou bezitten, nu Henry Sheffield leeft, en zijn heerlijke uitvinding heeft gedaan? Nu, jij zult het eerst vallen, jij zwarte hond!

De geleerde hief langzaam zijn browning op, aanlegend op den neger, maar tot schieten kwam hij niet, want Brand, die half achter

den reus verscholen stond, had een lichte, vergulde stoel gegrepen, en die met alle kracht waarover hij beschikte naar den man geworpen, die met zulke ontzettende plannen door het leven ging.

Sheffield wankelde even, toen de stoel hem tegen de beenen trof, en dat werd zijn verderf.

Met twee katachtige sprongen en onder het slaken van een dierlijk gebrul was Selim bij hem, ontwong hem met een enkele greep het wapen, greep Sheffield met beide handen bij de strot en hief hem op die wijze van den grond op, alsof hij niet zwaarder had gewogen dan een pop, waarmee kinderen spelen.

Raffles had zich haastig op de browning geworpen, en zeide nu streng tot den neger:

— Laat hem nu los, Selim. Hij is nu machteloos!

Maar Selim liet een soort blaffend gelach hooren, wendde zich om, zag Raffles met de browning en wierp Sheffield als een kat die met een muis speelt in de aangrenzende kamer, waarop hij hem najilde en zich bovenop hem wierp.

Hij rukte hem weer van den grond op, smiet hem met verschrikkelijke kracht in een hoek, en dat was het laatste wat Brand en Raffles van den krankzinnigen wereldverdelger zagen, want Selim had met zijn voet en zonder zelfs achter zich te zien de deur dichtgesmeten.

Waarschijnlijk was de reus bang dat men hem zijn prooi zou ontrukken.

Brand snelde op de deur toe — zij was in het slot gevallen.

Beiden beukten met hunne vuisten op het paneel en de klank zeide hun, dat zij zich vruchteloos afmatten — het hout zelfs van het paneel was zeker een duim dik.

— Maar wij kunnen hem zoo niet laten slachten! schreeuwde Brand wanhopig.

Hij zal hem uit elkaar rukken, als een stuk speelgoed! Die neger is dol van woede en lang opgekropte wraakzucht! Hij is niet veel meer dan een beest op dit oogenblik!

— Ik weet het Brand — en wij moeten dan ook alles in het werk trachten te stellen om Sheffield aan de verschrikkelijke handen van dien neger te ontrukken. Maar het middel?

In het aangrenzend vertrek klonk intusschen het luide geraas van meubelen die omvallen en krakend versplinteren, het rinkelend stukvallen van glaswerk, en de schorre keelklanken van den stommen neger, die als een waarlijke duivel scheen om te gaan en nu en dan hoorde men een doffe smak waarvan de vloer dreunde.

De twee mannen keken elkander met bleeke

gezichten aan, en zonder zelfs elkaar te behoeven te waarschuwen, wierpen zij zich met hun volle gewicht op de deur, die kraakte maar die zich niet begaf.

En plotseling werd het daarbinnen zeer stil. Raffles trachtte door het sleutelgat te zien.

Hij zag den neger op den rug, een zwarten, zeer breeden rug, die glom van het zweet.

Hij wilde reeds zijn browning leegschieten op het slot, teneinde het aldus te vernielen, toen de deur eensklaps geopend werd, en Selim zichtbaar werd in zijn volle lengte en met een uitdrukking van helsche zegepraal op zijn breede tronie.

Met de rechterhand sleurde hij iets met zich mee, dat er uitzag als een gebroken lededop. De kleeren hingen in flarden om een mager, geel lichaam. Het gelaat was niet te zien, want het was naar den bodem gekeerd, daar de verschrikkelijke neger zijn slachtoffer in den nek had gevat. Slap hingen de armen ter neder — — —

— Laat hem los, Selim! beval Raffles nogmaals. Misschien — — —

Verder kon Raffles niet gaan want op dat oogenblik deed een verschrikkelijke losbarsting het geheele huis tot op zijn grondvesten trillen.

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij de onderst. sigaretten:
NORTH STATE **CLYSMA No. 30**
GOLD DOLLAR **MAVRIDES TURKISH**
PIRATE

HOOFDSTUK VII.

EEN KONINKLIJK GEBAAAR.

Selim liet onmiddellijk het onherkenbare vod vallen dat hij met zich meesleepte, en rende onder het slaken van onverstaanbare klanken naar het paneel dat geopend was gebleven.

Raffles en Brand verloren geen tijd maar volgden hem op den voet.

Zij begrepen dat er daar beneden iets zeer ernstigs geschied moest zijn — waarschijnlijk had de ontploffing plaats gehad in het laboratorium.

Ontzetting greep Brand aan als hij dacht aan de mogelijkheid, dat de verschrikkelijke stof „De Groene Dood” zich had kunnen vrijmaken en de atmosfeer mijlen in het rond zou vergiftigen.

Zoo snel zij maar konden liepen zij de wenteltrap af, die hier en daar bedenkelijk kraakte — het was duidelijk dat de ontploffing van welken aard die ook geweest was, tot op deze plek het oude huis uit zijn voegen had gerukt.

Overal hoorden zij kalk en stukken gips van de muren vallen, en ergens in het huis

rommelde het verdacht, alsof zware balken neervielen.

Selim liep zoo snel, dat het leek, of een duivel hem voortjoeg, en Raffles begreep aanstonds dat hij bevreesd was voor het leven van zijn makker en voor de ongelukkige krankzinnige die daar misschien in het laboratorium was opgesloten zonder kans om te ontsnappen.

— Wat kan er gebeurd zijn? riep Brand hijgend onder het voortsnelen.

— Ik vind maar een verklaring! Misschien heeft het ongelukkige meisje in haar waanzin een of andere hefboom verzet die ten doel had, ingeval van een plotselingen overval niet alleen het laboratorium maar het geheele huis te doen instorten. Ja, de man die daarboven ligt, onherkenbaar verminkt, half uiteengerukt, nam zijn maatregelen niet ten halve!

Selim stond al voor de smalle deur en hier deed zich de eerste hinderpaal voor.

Ten gevolge van een gedeeltelijke instorting, zat de deur onwrikbaar vastgeklemd.

Woedend trapte Selim tegen het hout,

totdat het tenslotte, nadat hij zijn voeten ten bloede verwond had, voor zijn krachtsinspanning bezweek.

Met groote moeite wrong de reus zijn zwaar lichaam door de nauwe opening, de splinters niet achtend, en baande aldus den weg voor Raffles en Brand, die hem nu gemakkelijk konden volgen.

De gang was gedeeltelijk versperd door de balken die de zoldering droegen, waren omlaaggestort en het kostte de grootste moeite, nog iets van een gang te herkennen en over deze barricade van gruis, afgebroken balken en metselsteenen heen te klauteren.

Maar de reus scheen over bovenmenselijke krachten te beschikken, wierp de zwaarste balken met geweld terzijde, alsof het zwavelstokken waren en bereikte tenslotte de deur naar het laboratorium of wat vroeger een deur was geweest, want er hing nog slechts een enkel stukje staal aan een der scharnieren.

Het laboratorium bood een aanblik van de vreeselijkste verwoesting. Er hing een soort van blauwe nevel, die zeer prikkelend en pijnlijk op de slijmvliezen werkte en de oogen deed tranen.

Alle toestellen en instrumenten waren vernield.

Bij het licht van het stompje kaars dat Brand in het langsloopen bijna instinctmatig in zijn zak had gestoken, zagen zij dat overal de elektrische draden van de zoldering neerhingen, dat de kooien van de geheimzinnige op glasgijkende stof verbrijzeld waren en dat de zoldering voor een groot gedeelte omlaag was gestort.

De bodem was als bezaaid met scherven van vernielde distilleerkolven en retorten, maar Selim stoorde zich hier niet aan, en liep op zijn naakte voeten onder het maken van wanhopige gebaren door de groote ruimte, alsof hij iets zocht, terwijl Brand zoo vlug hij kon volgde, met het stompje kaars boven zijn hoofd geheven.

— Wij moeten hier weg! schreeuwde Raffles plotseling. Genoeg gruwelen, genoeg bloed! Wij kunnen hier slechts lijken vinden!

— Wij kunnen niet weg voor dat wij ons overtuigd hebben dat die twee ongelukkigen werkelijk dood zijn, Edward! riep Brand terug. Je ziet dat het laboratorium niet volkomen is vernield door de ontploffing ofschoon hier zeker de oorsprong is geweest.

— Het kan niet anders — zie maar — de zwaarste tafels, toestellen van staal en ijzer zijn meters ver verplaatst, en daar, waar de

zoldering is ingestort, kun je de lucht zien — aanstonds zal de dag aanbreken!

Maar zij zwegen plotseling, want Selim had zich met een gebaar van smart in een hoek neergeworpen en begon met wilde rukken balken te verwijderen, op gevaar af nog meer instortingen te veroorzaken, totdat Raffles naast hem kwam staan en op koelen harden toen zei:

— Laat dat Selim! Door je al te woesten ijver, zou je haar kunnen doden!

— Helen? Leeft zij dan? schreeuwde Brand.

— Zij leeft, Brand, als door een wonder! gaf Raffles ten antwoord. Zij ligt daar op een stapel balken, een zware machine is tot vlak naast haar geschoven en daarop is een balk van drie decimeter dikte neergestort, die al het overige heeft opgevangen, en als een veilig dak boven haar was! Maar Joseph is verpletterd — dezelfde balk die haar het leven redde, heeft met haar uiteinde den ongelukkigen neger het hoofd verbrijzeld! Kom naderbij met je kaars — en sta zoo stil mogelijk, want de luchtstroom verteert haar al te snel — zij zal geen twintig minuten meer branden! Selim, help mij, maar wees voorzichtig.

Terwijl Brand zoo dicht mogelijk naderbij kwam met het stompje kaars, nauwelijks nog een centimeter hoog, klommen Raffles en Selim met de grootste behoedzaamheid op de stapel balken en puin en wisten met alle krachtsinspanning den zwaren balk wat op zijde te trekken en niet zoodra was het tengere lichaam van het bewusteloze meisje vrijgemaakt, of de reus nam haar behoedzaam op, met onbegrijpelijke teederheid en zorg, en droeg haar naar een veiliger plek, niet ver van de stalen deur, die door de ontploffing half uit haar voegen was gedrukt.

Raffles knielde naast Helen neder, onderzocht haar vlug en bemerkte dat zij nergens gekwetst was, en waarschijnlijk alleen door den hevigen luchtdruk een eind was weggeslingerd van de plek waar zij zich bevond.

Haar angst moest verschrikkelijk zijn geweest toen zij daar met onweerstaanbaar geweld de zware balken van het plafond op zich zag neerstorten.

Na eenige oogenblikken sloeg zij de oogen op het licht van de kaars speelde er in, en Brand zag hoe zij met de grootste verbazing eerst hem, toen Raffles en tenslotte den neger aankeek.

Zij maakte een onbestuurd gebaar, poogde overeind te komen, streek zich met de hand

over het blanke voorhoofd en stamelde toen heel zacht :

— Wat was dat ? Wat is er met mij gebeurd ? Waar ben ik hier ? Ik ken jullie niet !

— Houdt de kaars eens wat lager Brand, beval Raffles zachtjes.

Brand gehoorzaamde.

Raffles bukte zich nog wat dieper over het meisje heen, keek haar scherp in de pupillen van de oogen, nam toen eensklaps de blaker uit de hand van Brand en bewoog die vlug voor de oogen van het meisje heen en weer.

Toen zeide hij, bijna plechtig :

— U is — heel ziek geweest, Juffrouw Sheffield, maar nu is U, naar ik bijna zeker weet, genezen. Er heeft een vreeselijke ontploffing plaats gehad in het huis van Uw vader. Herinnert U het zich ?

— Ik herinner mij niets ! antwoordde Helen met klagende stem. Ik heb een vreeselijke dorst, ik voel mij zoo duizelig — ik — —

En toen viel zij opnieuw in zwijm.

— Vrees niets, Selim zeide Raffles geruststellend, toen de neger een gebaar van angst maakte. Je jonge meesteres is niet langer krankzinnig meer ! Deze verschrikkelijke schok, misschien ook de angst, hebben haar genezen. Zulke gevallen zijn niet zeldzaam. Maar zij moet zoo spoedig mogelijk van hier worden weggebracht. Zij moet in de buitenlucht en dat snel ! De lucht hier is nog altijd met giftige dampen bezwangerd.

— De snelste weg is door den vermolmden vloer naar den tuin van Castor's huis, zeide Brand, en het is een groot geluk dat de stalen deur door de ontploffing vernield is. Neem haar op, Selim, jij bent van ons de sterkste.

Als een moeder haar kind, zoo nam de neger het bewusteloze meisje van den betonnen vloer op, en droeg haar behoedzaam voort, door de opening van de stalen deur en zoo naar de plek waar het gat in den vermolmden vloer gaapte.

— Hef mij het eerst door de opening, Selim, sprak Raffles zacht. En steek mij dan je jonge meesteres toe.

De neger legde het meisje weer uit zijn armen, vatte Raffles om het midden en hief hem zonder de minste inspanning op.

Zoodra Raffles op een stevige plek van den vloer stond, nam hij het meisje van den neger over, die tenslotte Brand door het gat stak.

— Nu jijzelf, Selim, zeide Raffles. Kun je je optrekken aan de randen van het gat ?

Maar de neger bleef beneden staan, schudde langzaam het hoofd, maakte een weigerend

gebaar, wierp nog een blik op Helen, en draaide zicht toen zwijgend om.

— Wat is dat ? Wil hij niet met ons meegaan ? zeide Brand verbaasd.

— Neen Brand — en ik geloof dat ik zijn beweegredenen begrijp ! Hij heeft haar vader vermoord — en nu zij haar verstand heeft teruggekregen zal zij, zoo vreest hij, hem daarom haten. Dat zal hij niet kunnen verdragen. Hij wil — — —

Een doffe, dreunende slag deed hem ophouden.

Hij bukte zich haastig over de opening, lichtte met de kaars in de kelder, kwam langzaam overeind en zeide op zachten toon :

— Misschien is dit nog wel de beste oplossing. De stalen deur, als door een wonder overeind gebleven is omgevallen, en heeft den neger onder haar gewicht verpletterd. De aardsche rechter zal hem dus niet meer kunnen straffen. Laat ons vlug gaan !

De twee mannen droegen Helen haastig door dezelfde deur, waardoor zij den vorigen avond het huis van Castor waren binnengedrongen in den tuin. Daar legden zij haar neder op een bank in een goed beschut prieel. De dag begon aan te breken. Over een kwartier zou het licht zijn.

Vlug klauterden zij over den tuinmuur en Raffles trad de eerste de beste nachtgarage binnen, en waarschuwde de politie per telefoon zoowel als een dichtstbijzijnd gasthuis, met de wetenschap dat binnen tien minuten Helen Sheffield zou worden gevonden en vervoerd.

Drie dagen later, liet zich, omstreeks elf uur in den ochtend een heer aandienen in het pension, waar Helen na haar ontslag uit het ziekenhuis, waar zij slechts een enkele dag had behoeven te vertoeven, haar intrek had genomen.

Niet zonder verwondering ontving het meisje, dat nog bleek was en zwak dien vroegen bezoeker, wiens naam haar geheel onbekend was.

Zij sloeg een blik op het visitekaartje en vroeg verbaasd, naar een stoel wijzend.

— Ik geloof niet dat ik den naam Baker ken, het is misschien wel mogelijk, dat vroeger — ik ben erg ziek geweest.

— Juist daarom kwam ik U opzoeken, Miss Helen, zeide de bezoeker ernstig. Ik heb U — in Uw ziekte gekend. Drie dagen geleden was ik in het huis van Uw vader. Ik weet ook waarom gij — ziek zijt geworden !

— Laat ons niet met woorden spelen, Mijnheer. Ik ben nu sterk genoeg om het te kunnen

dragen. Ik was gek, en ik ben krankzinnig geworden uit afschuw over — zekere voornemens van mijn rampzaligen vader. Dat is de waarheid. Helaas — gij kunt het trouwens reeds in alle bladen lezen.

— Dat heb ik gedaan Miss Helen, hernam de bezoeker rustig. Maar die bladen hebben lang niet alles kunnen melden. Geen van allen benaderen zij de waarheid! Maar ik ken ze. Een vriend en ik waren drie nachten geleden in uw vaders huis. Wij waren daar op onwettige wijze binnengedrongen, Miss Helen. Dat gat in den vloer van Castor's huis, waarvan gij gelezen hebt — dat hadden wij veroorzaakt. Uw vader sloot ons op en — wilde ons dooden! Wij zijn ontsnapt op een zeer wonderbaarlijke wijze. Gij hebt daar een groot deel toe bijgedragen. Miss Helen. Maar gij hebt nog meer gedaan. Gij hebt mij, niet wetende wat gij afstond een snoer zeer kostbare diamanten geschonken, hier is het. Ik kom het U terugbrengen. Ik ben een man, die misstanden in de maatschappij denkt te verbeteren, die daartoe zeer veel geld noodig heeft — en die dat geld pleegt te nemen! Ik ben John Raffles. Gij hebt mij dat snoer diamanten gegeven in een toestand van geestelijke bewusteloosheid. Ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat ik die diamanten heb gekregen uit de hand van — een zieke. Gij zijt nu gezond, ik dank daar den hemel voor — en hier is Uw snoer.

Helen was heel langzaam van haar stoel opgestaan en keek Raffles doordringend aan.

Zij was alleen maar wat bleeker geworden

maar volmaakt kalm.

En rustig was haar stem toen zij sprak:

— Ik kan geen rechter over U zijn, Mijnheer. Want ik weet, dat een onbekende man mij gered heeft uit het laboratorium met zijn verstikkende gassen. En die man waart gij. Behoudt dat snoer diamanten. Doe er mee wat gij wilt. Ik heb er geen behoefte meer aan. Ik heb een weinig geld van moederszijde geerfd — en dat is ruimschoots voldoende want ik heb het besluit genomen ziekenverpleegster te worden. Misschien kan ik op die wijze iets delgen van de verschrikkelijke schuld, die mijn vader op zich had geladen.

— Het is niet tot een uitvoering van zijn daad gekomen, Miss Helen zeide Raffles zachtjes.

— Neen — maar indien hij was blijven leven — —

Zij voltooide den zin niet, maar boog diep het hoofd.

— Vaarwel, Mijnheer. Ik geloof niet dat wij elkander ook maar iets te verwijten hebben. Gij zijt — wat gij zijt, en ik ben de dochter van een — — —

Zij bedekte het gelaat met de handen, zonder te kunnen voortgaan, en Raffles voltooide den zin met de kruk van de deur reeds in zijn hand:

— Van een ongelukkige, Miss Helen. Die krankzinnig was geworden door den monsterachtigen omvang van zijn geneesmiddel! Ik ga — en ik dank U uit naam van mijn beschermelingen!

De volgende aflevering bevat :

Cesar de Bazan — 5 : 1.

10 VOOR 1 RIKS 10

JEUGDBOEK 2

JEUGDBOEK 4

Zoekt U gezonde en niet te dure lectuur voor Uw jongens en meisjes, bestelt dan het pakket met tien **boeiende en tegelijk ontwikkelende boeken** uit onze Nederlandsche Geïllustreerde Jeugdbibliotheek voor slechts **f 2.50** (Twee Gulden en Vijftig Cent). U kunt dan kiezen uit de onderstaande titels. Al deze Jeugdboeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar à f 0.25 per stuk, franco per post. De boeken vanaf No. 3 stellen wij ook **keurig ingebonden** beschikbaar voor slechts 40 ct. per stuk, franco per post. Bestel vandaag nog dit pakket met tien boeken bij de Administratie van het Amusante Weekblad te Bilthoven per postwissel of door storting op postrekening 70186 van f 2.50 onder vermelding „Voor Jeugdpakket” en opgave der gewenschte nummers.

1. Paul's avontuur in Limburg. (Uitverkocht.)
2. Peter Dornier.
3. De Club van Vijf.
4. Het avontuurlijke Levensjaar van Brammetje.
5. Met een motorboot op Avontuur.
6. De Heldendaden van een straat-hond.
7. Vier van het Platteland.
8. Het Leven in.
9. Roodrok, de jonge Vos.
10. Asoko, de Zwerver.
11. Het Geheimzinnige Hotel.
12. Van Huis ontvoerd.

JEUGDBOEK 5

JEUGDBOEK 8

Elk dezer Jeugdboeken is zeer kloek van formaat, **bevat 160 blz. druks**, is aardig geïllustreerd en heeft een frisch, aantrekkelijk drieleurendruk-omslag. Ze zijn van

absoluut goeden inhoud

en leenen zich ook uitstekend voor bibliotheken van scholen, jeugdverenigingen enz., waarvan er reeds vele voor regelmatige ontvangst dezer om de vier weken verschijnende boeken hebben ingeteekend.

Ook U kunt zich de regelmatige ontvangst der in deze Serie Jeugdboeken verschijnende titels verzekeren, door extra toezending van f 1.50 (Een Gulden en Vijftig Cent) voor de zes volgende te verschijnen Jeugdboeken.

GEGARANDEERD ECHTE

DIAMANTEN RINGEN

14 KARAAATS GOUD

475

REEDS VANAF

BATCO DE WERELD COUPONS

GARANTIEZEGEL

OP ELK ET UI

MARY LAWLOR EN STANLEY SMITH DE BEKENDE METRO-GOLDFWYN MAYER ARTISTEN

BATCO DE WERELD COUPONS

WORDEN VERPAKT BIJ O.S. SIGARETTENMERKEN.

- CLYSMA No.30 1 1/4 ct ||| NORTH STATE 1 1/4 ct
- MAVRIDES 1 1/4 ct ||| GOLD DOLLAR 1 ct
- MASPERO No.2 1 1/2 ct ||| PIRATE 1 ct
- BRISTOL 1 ct ||| FLAG 1 ct

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaie ringen catalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5

GRATIS PUNTEN

BON voor 5 gratis punten en ringen catalogus

te posten in open enveloppe, porto 1 1/2 ct.
Aan **BATCO ROTTERDAM**, Schiekade 12-14

Naam:

L12 Adres:

Stad:

Gedrukt met gratis en franco. Uw nieuwe Batco-Ringen-Catalogus te zenden met vijf vrije punten. Van éénzelfde adres wordt slechts een dazet bonus geaccepteerd.